

Шопоголік на Мангеттені

Автор:

Софі Кінселла

Шопоголік на Мангеттені

Софі Кінселла

Шопоголік #2

Ребекка Блумвуд тепер спустошує нью-йоркські магазини. Вона так і не позбулася залежності від покупок, а вітрини бутиків такі яскраві й привабливі, скільки всього ховається за ними! Шовкові шалики й чарівні сукенки, сотні пар елегантного взуття, яке так і чекає, коли ж його витягнуть із коробок, вишукані пальта й шубки – як же можна пройти повз цей райський сад? І от пальці самі тягнуться по кредитку, а в руках уже громадяться пакети з обновками... Та цього разу через згубну шопозалежність Ребекка не просто втрачає величезні гроші – вона руйнує особисте життя, кар'єру і навіть зазнає публічної ганьби. Дівчина розуміє, що жодна брендова кофтинка не варта цього... Час оголошувати магазинам війну!

Софі Кінселла

Шопоголік на Мангеттені

© Sophie Kinsella, 2001

© Depositphotos.com / svitlana10, oханatravel, обкладинка, 2019

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2019

* * *

Присвячується Джеммі, що завжди розуміла, наскільки важливий для дівчини шалик від «Денні та Джордж»

Подяка

Я шалено вдячна Лінді Еванс, Патрикові Плонкінгтону-Сміту та всій незрівнянній команді «Transworld» і, як завжди, Арамінті Уїтлі, Селії Гейлі, Маркові Лукасу, Нікі Кеннеді, Кімові Уїзерспуну й Девідові Форреру.

Особлива подяка Сьюзен Каміл, Ніті Таубліб та всім у «The Dial Press», хто так палко привітав мене в Нью-Йорку, особливо Зої Райс за незабутній день досліджень (шопінгу та куштування шоколаду). А також Девідові Стефану за «свердлик», Шарін Солеймані з «Барніз», що була така добра до мене, і всім, хто дарував мені ідеї, поради й натхнення на цьому шляху, зокрема Афіні Мальпас, Лолі Буббош, Маркові Маллі, Анні-Марії Мослі, Гаррі Евансу та всій моїй родині. І, звичайно, Генрі, в якого завжди найкращі ідеї.

Шопоголік на Мангеттені

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 15 липня. Я радий чути, що Ви вже майже п'ять років залишаєтеся клієнткою «Ендвіч-Банку».

На жаль, ми не пропонуємо своїм клієнтам ані «бонусів на п'ять років», як Ви нам радите, ані програми списання боргів «Нова п'ятирічка – з чистої сторінки». Хоч я згоден, що обидві ідеї справді хороші.

Натомість я готовий підвищити Ваш кредитний ліміт ще на 500 фунтів стерлінгів, тобто до 4000 фунтів стерлінгів, і пропоную Вам найближчим часом зустрітися зі мною, щоб обговорити Ваші поточні фінансові потреби.

З найкращими побажаннями

Дерек Сміт

Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Я радий, що мій лист від 18 липня був для Вас корисним.

Утім, я був би Вам вдячний, якби ви утримувалися від того, щоб згадувати мене особисто у Вашому телевізійному шоу як «найкращого Сміті у світі» і «найкращого банківського менеджера всіх часів та народів».

Хоч я, звісно, радий, що викликаю у Вас саме такі почуття; мое керівництво дещо стурбоване тим, як це може вплинути на публічний імідж «Ендвіч-Банку», тому мені доручили написати Вам цього листа.

З найкращими побажаннями

Дерек Сміт

Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 18 серпня.

Мені шкода, що Вам так складно втриматися в межах нового кредитного ліміту. Я розумію, що літній розпродаж «П'ед-а-Терр» буває не щодня, і я, безперечно, можу збільшити Ваш ліміт на 63,50 фунти стерлінгів, коли, як Ви стверджуєте, «від цього залежить усе-усе».

Однак я також рекомендую Вам прийти до нашого відділення для детальнішого розгляду Вашого фінансового стану. Моя помічниця Еріка Парнелл буде рада призначити Вам зустріч.

З найкращими побажаннями

Дерек Сміт

Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

Один

Гаразд, ніякої паніки. Ніякої паніки. Мова про звичайнісіньку організованість: слід заспокоїтись і вирішити, що саме мені треба взяти. А потім це все охайненько поскладати у валізу. Тобто... ну, що в цьому може бути важкого?

Я відступаю від захарашеного ліжка і заплющую очі, сподіваючись у глибині душі, що, коли я досить палко цього забажаю, мій одяг якимось дивом сам складеться в ряд охайних стосиків. Немов у тих журнальних статтях про пакування валіз, що навчають, як поїхати на відпочинок з одним дешевим парео і винахідливо перетворити його на шість різних одяганок (і це, як на мене, цілковите ошуканство, бо, хоч те парео й коштує десять фунтів, до нього додають цілі купи різних штук по кількасот фунтів кожна і сподіваються, що ніхто нічого не помітить).

Але, розплющивши очі, я бачу, що той безлад нікуди не подівся. Здається, він став ще більшим, наче мій одяг, коли я відверталася, тихцем вислизав із шухляд і збігався на моє ліжко. Хоч куди б я поглянула – вся моя кімната сповнена величезних безладних куп усякого... ну... всякого різного. Туфлі, чоботи, футболки, журнали... подарунковий кошик «Усе для тіла», придбаний зі знижкою... Лінгафонний курс італійської (треба таки почати вчити)... якась штука для обличчя «з ефектом сауни»... А на туалетному столику гордо вляглися маска для фехтування і рапіра, куплені вчора. Лише за сорок фунтів, у добродійній крамничці!

Я здіймаю рапіру і вклоняюся власному віддзеркаленню, щоб спробувати, як воно – тримати її. Це просто дивовижний збіг, бо я вже казна-скільки збираюся зайнятися фехтуванням – відколи прочитала ту статтю в «Дейлі Ворлд». Ви знали, що у фехтувальників найгарніші ноги з-поміж усіх спортсменів? А ще, як добре розумієшся на цьому, можна стати дублером у фільмі й заробити шалені гроші! Отож план такий: знайти, де тут неподалік викладають фехтування, і як слід відшліфувати власну майстерність – навряд чи мені знадобиться на це багато часу.

А тоді, – це моя найпотаємніша мета, – коли отримаю свій золотий значок абощо, я напишу до Кетрін Зети-Джонс. Їй же, либонь, потрібен дублер, хіба ні? То чому б мені ним не стати? Адже вона, мабуть, воліє, щоб це була британка. Може, вона зателефонує і розповість, що завжди дивиться мої виступи по кабельному телебаченню і давно хотіла зі мною побачитися! Господи, так. Хіба ж не чудово буде? Ми, певно, порозуміємося з півслова, у нас виявиться однакове почуття гумору та все таке. І я полечу до її розкішного будинку, познайомлюся з Майклом Дугласом і бавитимуся з їхньою дитиною. Нам усім буде так спокійно разом, мов старим друзям, і про нас напишуть у якомусь журналі, в статті «Найкращі друзі серед зірок», і, може, вони навіть запропонують мені...

– Привіт, Бекс!

Я здригаюся. Світлини, на яких ми радісно сміємося з Майклом і Кетрін, зникають з моєї уяви, і я повертаюся в реальність. До моєї кімнати заходить Сьюз – моя співмешканка, вдягнена у стару піжаму в огірках.

– Що ти робиш? – зацікавлено питає вона.

– Нічого! – відповідаю я, хутко відкладаючи рапіру. – Просто... ну, розумієш... Підтримую форму.

– А, так, – трохи розгублено промовляє Сьюз. – То як твоє пакування?

Вона чимчикує до камінної полички, бере помаду і починає фарбувати губи. Сьюз завжди це робить у моїй кімнаті – просто ходить, щось бере, розглядає і кладе назад. Вона каже, що обожаю це, бо ніколи не уявляє, що ще їй трапиться – як у крамниці лахмітника. Я впевнена, у доброму розумінні.

– Поки що все чудово, – кажу я. – Саме вирішую, яку валізу обрати.

– О... – обертається Сьюз (губи в неї з одного боку яскраво-рожеві). – Може, ту маленьку кремову? Чи червоний портплед?

– Я думала про оцю, – кажу, витягаючи нову кислотно-зелену тверду валізу з-під ліжка. – Я її купила цими вихідними, і вона просто розкішна.

– Ого! – вигукує Сьюз, і очі в неї розширюються. – Бекс! Очманіти! Звідки це?

– «Фенвікс», – відповідаю я, широко всміхаючись. – Круто, правда?

– Це найкрутіша валіза, яку мені випадало бачити! – згоджується Сьюз, захоплено доторкаючись до неї пальцями. – То... скільки в тебе тепер дорожніх сумок?

Вона скидає очима на мою шафу, де вишикувалися коричнева шкіряна валіза, лакована дорожня сумка і три несесери.

– Ти ж бачиш, – кажу, трохи напружуючись. – Скільки треба.

Може, я останнім часом накупила й забагато сумок для багажу. Але річ у тому, що я їх давно не купувала, у мене була одна-єдина потерта полотняна торбинка. А відтак, кілька місяців тому, в самому серці «Гарродс» на мене зійшло неймовірне одкровення – таке, як ото на святого Павла дорогою в Мандалай. Сумки для багажу. І відтоді я відіграюся за всі згаяні роки.

До того ж кожному відомо, що хороша дорожня сумка – це інвестиція.

– В мене саме чай заварюється, – мовить Сьюз. – Хочеш?

– О так, будь ласка! – погоджуюсь я.

– З «Кіткатом»? – усміхається Сьюз.

– Звісно, з «Кіткатом».

У нас нещодавно гостював один товариш Сьюз, спав на нашій канапі, а поїхавши, залишив нам величезну коробку з сотнею «Кіткатів». Це просто чудесний подарунок на знак подяки, але через нього тепер увесь день ми їмо самі «Кіткати». Втім, як зазначила Сьюз учора ввечері, що швидше ми їх їмо, то швидше вони закінчуються – тож певною мірою це корисно для здоров'я – запихатися ними якнайбільше.

Сьюз виходить з кімнати, а я повертаюся до своєї валізи. Так. Зосередитись. Поскладати. Я справді маю впоратися швидко. Мені потрібен лише базовий, структурований, капсульний гардероб для короткого відпочинку в Сомерсеті. Я навіть склала перелік – з ним усе має бути зовсім легко й просто.

Джинси: двоє. Це легко. Потерті й не такі потерті.

Футболки:

Власне, треба трое джинсів. Я просто мушу взяти ті нові з «Дизель», вони крутезні, хоч і тіснуваті. Вдягатиму їх на кілька годин увечері або що.

Футболки:

А, ще оті вкорочені з вишиваним візерунком з «Оазис», бо я їх жодного разу не вдягала. Але їх можна й не рахувати: це ж майже шорти. І взагалі, скільки того місця потрібно на джинси, правда ж?

Гаразд, джинсів, либонь, досить. Я завжди зможу взяти ще, коли захочу.

Футболки: на вибір. Так, подивимося. Звичайна біла, звісно ж. Ще сіра. Чорна вкорочена, чорна сорочка («Кельвін Кляйн»), ще одна чорна сорочка («Варегауз», але на вигляд крутіша), рожева без рукавів, рожева з блискітками, рожева...

Я зупиняюся, поклавши половину згорнутих футболок до валізи. Це просто маячня. Чи ж можу я передбачити, які футболки я схочу вдягти? У футболках головне – обирати їх уранці відповідно до свого настрою, як годинник чи ароматичні олійки. А що, як я прокинуся з думкою про футболку «Елвіс крутий!», а її не буде поряд?

Ви знаєте, я думаю, що просто візьму їх усі. Скільки того місця потрібно на футболки, правда ж? Я їх узагалі навряд чи помічу.

Я скидаю їх усі до валізи і додаю ще двійко зовсім коротеньких топів – ану ж знадобляться?

Чудово. Цей капсульний метод справді дуже допомагає. Гаразд, що там далі?

За десять хвилин Сьюз повертається до кімнати з двома чашками чаю і трьома «Кіткатами» на двох (ми обидві згодні, що чотирьох батончиків забагато).

– Бери, – каже вона, а тоді пильніше приглядається до мене. – Бекс, у тебе все гаразд?

– Усе добре, – відповідаю я, відчуваючи, як порожевіли мої щоки. – Просто намагаюся скласти жилет, щоб він займав трохи менше місця.

Я вже спакувала джинсівку й шкіряну куртку, але у вересні не можна покладатися на погоду, правда ж? Сьогодні, приміром, жарко й сонячно, а завтра може випасти сніг. І що, як ми з Люком підемо на справжню прогулянку сільською місцевістю? До того ж цей розкішний жилет «Патагонія» в мене вже так давно, а вдягала я його лише раз. Я намагаюся знову згорнути його, проте він вислизає з моїх рук на підлогу. Господи, це нагадує мені скаутські походи і намагання скласти спальний мішок так, щоб він умістився в торбинку.

– То на скільки, кажеш, ви ідете? – питає Сьюз.

– На три дні.

Я облишаю спроби втрамбувати жилет до розміру коробки сірників, і він радісно розгортається до попередньої форми. Злегка роздосадувана, опускаюся на ліжко і сьорбаю чаю. Ну, зовсім не второпаю, як іншим людям вдається пакуватися в такі маленькі сумки? Ці бізнесмени зі зверхнім обличчям, що прямують на літак з однією крихітною, мов коробка для взуття, валізкою на коліщатках... Як вони це роблять? У них чарівний стисливий одяг? Чи є якийсь таємний спосіб згорнути будь-що до розміру сірникової коробки?

– Чому б тобі не взяти ще й портплед? – пропонує Сьюз.

– Гадаєш, треба?

Я невпевнено розглядаю свою переповнену валізу. Якщо поміркувати, мені, може, й не потрібні три пари чобіт. Чи хутряна накидка.

А потім мені спадає на думку, що Сьюз майже завжди у вихідні кудись їздить і щоразу бере з собою одну маленьку дівчачу сумочку.

– Сьюз, а як ти пакуєшся? Маєш якусь систему?

– Ну не знаю, – вагається вона. – Мабуть, я й досі чиню так, як нас навчали в міс Бартон. Продумуєш убрання на кожен випадок – і дотримуєшся цього плану, – вона починає загинати пальці. – Наприклад... подорож, обід, посиденьки біля басейну, гра в теніс... – вона підводить очі. – Ага, а ще, кожну річ слід одягти щонайменше тричі.

Боже, ця Сьюз – просто геній. Вона знає багацько такого. Коли їй було вісімнадцять років, батьки послали її в Академію міс Бартон. Це таке розкішне місце в Лондоні, де навчають усяких потрібних штук, як-от говорити з єпископом чи виходити зі спортивного автомобіля в міні-спідниці. А ще вона вміє майструвати дротяних кроликів.

Я хутенько черкаю на папірці кілька заголовків. Це вже на щось схоже. Значно краще, ніж звальювати у валізу все підряд. Тепер я не тягтиму з собою зайвого одягу – лише найдоконечніший мінімум.

Вбрання 1: сидіти біля басейну (сонячно)

Вбрання 2: сидіти біля басейну (хмарно)

Вбрання 3: сидіти біля басейну (вранці, коли сідниці здаються величезними)

Вбрання 4: сидіти біля басейну (якщо хтось матиме такий самий купальник)

Вбрання 5:

У вітальні дзвонить телефон, але я навіть очей не підводжу. Чути, як Сьюз щось захоплено говорить. За мить з розпашілим радісним обличчям вона з'являється в дверях, скрикуючи:

– Нізащо не здогадаєшся! Нізащо!

– Що таке?

– У «Чарівній коробочці» розпродали всі мої рамки! Щойно телефонували, щоб замовити ще!

– Ой, Сьюз! Це прекрасно! – вигукую я.

– О так!

Сьюз підбігає до мене, ми міцно обіймаємось і трохи не танцюємо, аж тут вона помічає, що тримає сигарету і вже мало не підпалила мое волосся.

Це просто дивовижно: Сьюз почала робити ті рамки лише кілька місяців тому, однак вони вже продаються в чотирьох лондонських крамницях. І чудово продаються! Про неї писали в багатьох журналах і все таке. Воно й не дивно, бо її рамки просто крутезні. Її остання серія – з пурпурового твіду, їх продають завинутими в яскраво-бірюзовий обгортковий папір (між іншим, я допомагала добирати відтінок) і складеними у вишукані сірі коробочки з блискітками. Вона

така успішна, що вже навіть не сама їх робить, а надсилає свої ескізи до маленької майстерні в Кенті, звідки повертаються вже готові рамки.

– То ти розпланувала своє вбрання? – питає вона, затягаючись цигаркою.

– Так, – звітую я, махаючи перед нею папірцем. – Усе занотувала, до останньої пари шкарпеток.

– Молодчинка!

– І єдине, що мені треба докупити, – додаю я, ніби мимохіть, – бузкові сандалі.

– Бузкові сандалі?

– Гмм... – я дивлюся на неї невинними очима. – Так. Вони мені потрібні. Розумієш, просто гарненькі недорогі сандалі, на яких триматиметься кілька о`бразів.

– Он як, – каже Сьюз і замовкає, трохи нахмурившись. – Бекс... А хіба ти на тому тижні не говорила щось про бузкові сандалі? Дорогі, з «Ел-Кей Беннетт»?

– Я? Говорила? – я відчуваю, як трохи червонію. – Я... я не пам'ятаю. Можливо. Хай там як...

– Бекс, – Сьюз дивиться на мене з раптовою підозрою. – А тепер кажи правду. Тобі дійсно потрібні бузкові сандалі? Чи ти просто їх хочеш?

– Ні! – берусь я захищатися. – Вони мені справді потрібні! Ось поглянь!

Я вихоплюю свій одяговий план, розгортаю його і показую Сьюз. Маю визнати: я ним пишаюся. Це справжнісінька хитромудра блок-схема з рамочками, стрілочками та червоними зірочками.

– Ого! – вигукує Сьюз. – Де це ти навчилася таке робити?

– В університеті, – відповідаю скромно. – Я читала щось про бізнес і бухгалтерський облік, щоб написати диплом. Просто дивовижно, як часто це стає мені в пригоді.

– А що це за рамочка? – питає вона, показуючи на сторінку.

– Це... – я схиляюся до папірця, намагаючись пригадати. – Здається, це на випадок, якщо ми підемо до дуже вишуканого ресторану, а сукню з «Віслз» я вже вдягала минулого вечора.

– А це?

– Це – якщо ми поліземо в гори. А осьуди, – я показую на порожню рамку, – мені потрібні бузкові сандалі. Без них це вбрання буде бляклим, і оце також... усе розвалиться. Можна тоді взагалі нікуди не їхати.

Якусь мить Сьюз мовчить, розглядаючи мое креслення, а я нетерпляче кусаю губи і схрещую пальці за спиною.

Я розумію, що це може здатися трохи дивним. Розумію, що зазвичай люди не узгоджують кожне придбання зі своїми співмешканцями. Але річ у тому, що я недавно пообіцяла дещо Сьюз і дозволила їй контролювати мої покупки. Ну, ви ж знаєте. Просто стежити за цим.

Зрозумійте мене правильно. Не те щоб я була шопоголіком чи ще кимось. Просто кілька місяців тому в мене були... ну... невеличкі проблеми з грошима. Зовсім крихітні – взагалі нема про що турбуватися. Але Сьюз, довідавшись про це, страшенно сполохалась і сказала, що, задля моєї ж користі, віднині контролюватиме всі мої витрати.

І вона сумлінно додержує цієї обіцянки. Загалом, вона дуже сувора. Іноді я справді боюся, що вона може мені відмовити.

– Розумію, про що ти, – нарешті каже вона. – У тебе дійсно немає вибору, еге ж?

– Саме так, – кажу полегшено. Я забираю в неї свій план, згортаю його і кладу в сумку.

– О, Бекс, а це щось нове? – раптом питає Сьюз.

Вона відчиняє дверцята шафи, і я відчуваю, як у мене всередині з переляку все стискається. Вона, насумрившись, розглядає мое чудове нове пальто медового кольору, яке я нещодавно крадькома занесла до квартири, поки вона хлюпалась у ванні.

Ну, я, звісно, збиралася його показати їй. Просто не було нагоди.

«Будь ласка, не дивися на ціну, – думаю я гарячково. – Будь ласка, не дивися на ціну».

– Еммм, так, – белькочу я. – Так, нове. Але річ у тому, що... Мені потрібне гарне пальто – на випадок, якщо мені запропонують зніматися на вулиці для «Ранкової кави».

– А це можливо? – спантеличено питає Сьюз. – Мені чомусь здавалося, що твоя робота – просто сидіти в студії і роздавати поради про гроші.

– Ну... всяке буває. Треба бути готовою до всього.

– Воно-то так... – промовляє, завагавшись, Сьюз. – А що це за топ? – вона витягає вішак. – Він теж новий!

– Це – щоб одягнути на шоу, – швидко відповідаю я.

– А ця спідниця?

– Для шоу.

– А ці нові штани?

– Для...

– Бекс, – Сьюз, примружившись, дивиться на мене. – Скільки тобі одягу треба для шоу?

– Ну, ти ж розумієш, – виправдовуюсь я, – мені потрібні кілька запасних варіантів. Адже, Сьюз, ми говоримо про мою роботу. Про мою кар'єру.

– Так, – зрештою погоджується Сьюз. – Мабуть, так, – вона бере мій новий жакет із червоного шовку. – Оцей – бомбовий.

– Еге ж, – усміхаюсь я. – Купила для січневих спецвипусків!

– У тебе в січні будуть спецвипуски? – перепитує Сьюз. – О-о-о-о, і про що ж?

– Вони матимуть назву «Фундаментальні фінансові принципи від Бекі», – відповідаю я, тягнучись по блиск для губ. – Має бути дуже круто. П'ять десятихвилинних випусків, лише зі мною!

– То які ж ці твої фундаментальні фінансові принципи? – цікавиться Сьюз.

– Гм... ну, поки ще не знаю, – відповідаю я, старанно підфарбовуючи губи. – Ну, розумієш, я їх сформулюю ближче до зйомок, – я закриваю блиск для губ і хапаю куртку. – Побачимося!

– Гаразд, – каже Сьюз. – І пам'ятай: лише одна пара взуття!

– Гаразд! Обіцяю!

Дуже приємно, що Сьюз так дбає про мене. Але не варто. Чесне слово, вона просто не розуміє, як я змінилася. Гаразд, на початку року в мене справді була невеличка фінансова криза. Так, дійсно, у якийсь момент мій борг становив... Ну, взагалі, дуже багато.

А потім я потрапила на роботу в «Ранкову каву» – і все змінилося. Я геть-чисто переінакшила все своє життя, невтомно гарувала й позбулася всіх боргів. Так, я з усіма розрахувалася! Я виписувала чеки один по одному і сплатила борги на всіх кредитних та магазинних картках, повернула все, що завинила Сьюз (коли я простягла їй чек на кілька сотень фунтів, вона спершу не могла повірити, потім відмовлялася його брати, але зрештою таки взяла й купила на ті гроші бомбову дублянку зі смушку).

І, чесно вам скажу, повернення тих боргів подарувало мені найчудовіші, найзахопливіші почуття у світі. Це було кілька місяців тому, але й досі, коли я згадую про це, здається, ніби в мене крила виростають. Годі навіть уявити щось краще за цілковиту фінансову незалежність, правда ж?

Погляньте лишень на мене тепер. Я зовсім інша людина, геть не схожа на колишню Бекі. Я – оновлена особистість. І не маю жодного боргу!

Два

Ну гаразд. Невеличкий борг таки є. Але тільки через те, що я почала турбуватися про власне майбутнє і вкладати багато коштів у свою кар'єру. Мій хлопець Люк – успішний підприємець. У нього є власна піар-компанія, що співпрацює з фінансовими установами, і все таке. Кілька тижнів тому він сказав слова, що багато для мене значать: «Щоб заробити мільйон, спершу треба позичити мільйон».

І, чесне слово, у мене, либонь, з природи підприємницький хист, бо щойно він це промовив, як воно глибоко відгукнулося в моїй душі. Я навіть почула, що тихенько повторюю ті слова. Вони такі точні. Як можна сподіватися заробити грошей, не витративши нічого спочатку?

Тож я вклала кошти в кілька костюмів, у яких виступаю в телеефірі, і ще в кілька хороших зачісок, і в кілька манікюрів та косметичних процедур. І масажів. Адже чудово розумію, що не можна добре виступати, коли ти вся напружена, правда ж?

Ще трохи я вклала у новий комп'ютер. Він коштував дві тисячі фунтів, але без нього мені годі впоратись, бо... нізащо не здогадаєтесь! Я пишу книжку порад для саморозвитку! Ледве ставши постійним експертом «Ранкової кави», я зустрілася з чудовими видавцями, вони запросили мене на обід і сказали, що я надихаю всіх людей, які зазнали фінансових труднощів. Хіба не чудово? Вони заплатили мені тисячу фунтів, а я ж іще ані слова не написала. Та коли моя праця вийде друком, я одержу набагато більше. Книжка матиме назву «Бекі Блумвуд – зрозуміло про гроші». Або, може, «Упорядкуйте ваші гроші, як Бекі

Блумвуд».

Я поки ще не знайшла часу, щоб почати писати, але щиро переконана: найголовніше – правильно обрати заголовок, а далі все якось само вийде. І не те щоб я зовсім нічого ще не зробила. Я вже накидала цілу купу ідей про те, в чому сфотографуюся на обкладинку.

Отож зовсім не дивно, що в мене наразі є невеличкий борг. Однак головне – ці всі гроші на своєму місці, вони працюють на мене. І, на щастя, мій банківський менеджер Дерек Сміт мене тільки підтримує. Він узагалі такий любчик. Ми з ним довго не могли знайти спільної мови – мабуть, тому, що нам усе не таланило як слід поговорити. Але тепер я впевнена: він чудово мене розуміє. Ще, звичайно ж, і тому, що я стала значно розважливішою, ніж була.

Наприклад, я зовсім інакше почала ставитися до шопінгу. Мій новий девіз – «Купувати лише потрібне». Я розумію: це, може, й здається занадто простим, однак справді працює. Перед кожним придбанням я питаю себе: «Чи треба це мені?» І тільки якщо відповідаю ствердно – купую. Це все просто питання самодисципліни.

От, приміром, до «Ел-Кей Беннетт» я заходжу неймовірно зосереджена й цілеспрямована. Переступаю поріг, і мені впадає в око пара червоних чобітків на високих підборах, проте я швидко відвертаюсь і прямую до стелажа з босоніжками. Отак я тепер ходжу крамницями: не спиняючись, не розглядаючи нічого, взагалі не роззираючись. Навіть на ті чудові недавно завезені туфлі-човники з блискітками, що стоять отам. Я просто йду саме до тих сандалів, які намірилася купити, беру їх з полиці й прошу продавчиню:

– Отакі, шостого розміру, будь ласка.

Прямо й чітко. Просто купити те, що треба, і нічого більше. Ось таємниця контрольованого шопінгу. Я навіть не погляну на ці крутезні рожеві шпильки, хоч вони й просто створені, щоб носити їх з моїм новим кардиганом із «Джигсоу».

І на ті босоніжки на ремінці, з блискучими підборами.

А вони такі гарненькі, правда ж? Цікаво, як воно буде, коли їх узуті.

О Боже! Це справді важко.

І чого воно так із цим взуттям? Я про те, що мені більшість одягу подобається, але від крутої пари черевичків я просто тану. Іноді, коли вдома нікого немає, я відчиняю шафу і просто дивлюся на все своє взуття, мов схибнута колекціонерка. А колись я вишикувала його на ліжку і сфотографувала. Це, може, й здається дивнуватим, але я так собі міркувала: «У мене є багато світлин людей, які мені зовсім не подобаються, то чому б не сфотографувати щось таке, що я справді люблю?»

– Ось, прошу!

Слава Всевишньому, продавчиня принесла коробку з моїми бузковими сандалями. Коли я їх бачу, серце в мене починає битися швидше. О, вони просто розкішні. Розкішні. Такі елегантні, з безліччю ремінців, з крихітною ожинкою біля великого пальця. Я полюбила їх з першого погляду. Вони дорогуваті, однак кожному відомо, що заощаджувати на взутті не можна, бо від цього й ноги можуть спотворитися.

Я з захопленим трепетом взуваю їх і... О Боже, вони пречудові! Пальці в мене раптом стають такими витонченими, а ноги здаються довшими... І... так, може, ходити в них складнувати, але це, мабуть, тому, що в магазині страшенно слизька підлога.

– Давайте мені їх, будь ласка, – кажу я, радісно всміхаючись до продавчині.

Розумієте, це і є нагорода за такий суворий контроль шопінгу. Коли щось купуєш, то справді відчуваєш, що заслуговуєш на це.

Ми йдемо до каси, і я старанно оминаю поглядом стелажі з аксесуарами. Я майже не помічаю пурпурової торбинки, обшитої сяйливими чорними намистинками. І я саме дістаю з сумки гаманець, пишаючись тим, як я встояла перед усіма спокусами, коли продавчиня ніби мимохідь говорить:

– А знаєте, ми маємо такі самі сандалі клементинового кольору.

Клементинового кольору?

– О... он як, – озиваюся, трохи помовчавши.

Мені не цікаво. Я купила те, по що прийшла. Крапка. Бузкові сандалі. Не клементинові.

– Ми їх щойно отримали, – додає вона, кружляючи по підлозі й роздивляючись на всі боки. – Думаю, вони матимуть ще шаленіший попит, аніж бузкові.

– Справді? – я намагаюся говорити якнайбайдужливіше. – Ну, я, мабуть, просто візьму ці...

– Ось вони! – вигукує продавчиня. – Я знала, що вони десь тут, неподалік.

І я завмираю... Вона ставить на прилавок найвишуканішу сандалю, яку мені тільки доводилося бачити. Світлу, кремово-оранжеву, з такими самими ремінцями, що й бузкові, але замість ожинки біля пальця – крихітний клементин.

Це любов з першого погляду. Я очей не можу відвести.

– Хочете приміряти? – пропонує дівчина, і я відчуваю, як бажання пульсує внизу живота.

Погляньте лишень на неї. Яка це спокуса! Це найжаданіше взуття з усього, що я бачила. О Боже!

Утім, мені не треба клементинового взуття, правда ж? Мені його не треба.

Давай, Бекі. Просто. Скажи. «Ні».

– Узагалі... – я голосно ковтаю, силкуючись опанувати власний голос. – Узагалі... (О Боже, я ледь можу це вимовити!). Я сьогодні візьму тільки бузкові, – озиваюся зрештою я. – Дякую.

– Гаразд... – касирка набирає код. – Тоді з вас 89 фунтів. Як ви хотіли б заплатити?

– Ем... Карткою «Віза», будь ласка, – кажу я.

Ставлю підпис на чеку, беру свою сумку й виходжу з магазину, почувавшись трохи ошелешеною.

Я зробила це! Зробила! Стримала власне бажання! Мені потрібна була лише одна пара взуття – і я купила тільки одну. Зайшла в крамницю – вийшла з крамниці, все за планом. От бачите, я можу, коли справді хочу. Це нова Бекі Блумвуд.

Я поводитися дуже добре і заслужила на невеличку винагороду, тож я йду до кав'ярні й сідаю на осяяній сонцем терасі зі склянкою капучино.

«Я хочу ті кlementинові сандалі», – лунає в моїй голові, коли я роблю перший ковток.

Припини. Припини. Подумай про... про щось інше. Люк. Вихідні. Наша перша спільна мандрівка. Боже, я не можу дочекатися.

Я хотіла запропонувати кудись поїхати, відколи ми почали зустрічатись, але він стільки працює, тож це було б те саме, що попросити прем'єр-міністра ненадовго припинити керувати країною. (От тільки, коли подумати, прем'єр-міністр відпочиває щоліта, правда ж? То чому ж Люк не може?)

Люк такий заклопотаний, що досі не познайомився з моїми батьками, і це мене трохи засмучує. Кілька тижнів тому вони запросили його в неділю на обід, і мама цілу вічність готувала – ну, принаймні купила в «Сейнсбері» свиняче філе, запечене з абрикосами, і просто розкішний шоколадний пудинг із безе. Але останньої миті Люк змушений був відмовитись, бо в недільних газетах щось там таке надрукували, і сталася прикрість з якимось його клієнтом. Отож довелося мені їхати самій – і це, чесно кажучи, досить жалюгідно. Помітно було, що мама страшенно розчарована, хоч вона радісно повторювала: «Ну, це не так уже й важливо». Але ж то таки було дуже важливо. Наступного дня він надіслав їй величезний букет квітів, щоб вибачитися (принаймні його помічниця Мел надіслала), хоч це не те саме, правда ж?

А найгірше, що наші сусіди, Дженіс та Мартін, зазирнули випити скляночку хересу і, як вони сказали, познайомитися зі славнозвісним Люком, а з'ясувавши, що його немає, почали зиркати на мене такими зверхньо-співчутливими поглядами, бо їхній син Том наступного тижня одружується зі своєю дівчиною Люсі. І я підозрюю жахливе: вони вважають, ніби я в нього безнадійно закохана. (Хоч насправді все не так, ба навіть навпаки. Але коли вже людям щось таке придумалося, їх годі переконати, що це не так. Господи. Яке жахіття!)

Коли я висловила Люкові свій смуток, він зауважив, що я з його батьками також не знайома. Та це не зовсім правда. Одного разу я недовго гомоніла з його татом і мачухою в ресторані, хоч ту розмову й не можна назвати надто вдалою. І взагалі, вони живуть у Девоні, а рідна мати Люка – в Нью-Йорку. Тож із ними не так уже й легко побачитися, еге ж?

Хай там як, ми помирилися. Принаймні він докладає зусиль, щоб поїхати в цю невеличку подорож. Власне, це Мел запропонувала ідею з вихідними. Вона розповіла мені, що в Люка вже три роки не було справжньої відпустки і, може, його варто помалу підводити до думки про відпочинок. Тож говорити про відпустку я припинила й почала заводити розмови про те, щоб поїхати кудись на вихідні. І це спрацювало!

Раптом Люк попрохав мене нічого не планувати на уїк-енд. Сам забронював готель і все таке. Я з таким нетерпінням цього чекаю. Ми просто відпочиватимемо, ні про що не турбуючись, і нарешті залишимося тільки вдвох. Як добре.

Я хочу ті клементинові сандалі.

Припини. Не думай про них.

Я відпиваю ще кави, відхиляюся на спинку стільця і змушую себе розглядати галасливу вулицю. Люди кудись ідуть, тримають сумки, базикають, а он перетинає дорогу дівчина в таких гарних штанях (здається, від Ніколь Фаргі), а ще... О Боже!

Дорогою до мене йде чоловік середніх літ у темному костюмі, і я його впізнаю. Це Дерек Сміт, мій банківський менеджер.

Ой, схоже, й він мене помітив.

«Так, не панікуй!» – суворо наказую собі. Нема чого панікувати. Може, колись я б і злякалася, побачивши його. Намагалася б сховатись за меню або й узагалі втекти. Та це все вже в минулому. А тепер ми з «найкращим Сміті у світі» справжні друзі, чесні одне з одним.

Утім, я помічаю, що відсуваю свій стілець якнайдалі від сумки «Ел-Кей Беннетт», ніби вона чужа.

– Вітаю, містере Сміт! – кажу я радісно, коли він підходить. – Як справи?

– Дуже добре, – відповідає Дерек Сміт, осміхаючись. – А ваші?

– О, все гаразд, дякую. А ви... ви хочете кави? – ввічливо пропоную я, киваючи на порожній стілець навпроти.

Я не те щоб чекаю, що він погодиться, проте, на мій подив, він сідає і бере меню.

От що значить культурний рівень! Я п'ю каву зі своїм банківським менеджером на терасі кав'ярні! Знаєте, може, я коли-небудь додам це до своїх порад у «Ранковій каві». «Мені більше до вподоби неофіційний підхід до особистих фінансів, – скажу я, тепло всміхаючись у камеру. – Ми з моїм банківським менеджером часто сидимо за склянкою капучино, обговорюючи мій поточний фінансовий стан...»

– Як звичайно, Ребекко, я щойно написав вам листа, – каже Дерек Сміт, коли офіціант ставить перед ним еспreso.

Раптом його голос серйознішає, і я відчуваю, як мене злегка штрикає тривога. О Боже, що я цього разу накоїла?!

– Вам і всім моїм клієнтам, – провадить він далі. – Щоб повідомити вас, що я йду.

– Що? – я з грюкотом ставлю філіжанку з кавою на стіл. – Про що це ви? Куди йдете?

– Йду з «Ендвіч-Банку». Я вирішив, що час мені вже на пенсію, достроково.

– Але...

Нажахана, я витріщаюся на нього. Дерек Сміт не може піти з «Ендвіч-Банку». Він не може покинути мене напризволяще тепер, коли все так добре. Ну, я усвідомлюю, що ми не завжди досягали згоди, але ж останнім часом таки справді знайшли спільну мову. Він мене розуміє. Розуміє причини мого боргу. Що я без нього робитиму?

– Хіба ви не надто молодий, щоб іти на пенсію? – питаю я, відчуючи, як у моєму голосі бринить відчай. – Ви не нудьгуватимете?

Дерек відхиляється на спинку стільця і відпиває ковток еспreso.

– Я не збираюся взагалі кидати роботу. Однак мені здається, що життя – це щось більше, ніж стежити за чиїмись банківськими рахунками, згодні зі мною? Хоч іноді вони бувають справді захопливими.

– Ну... так. Так, звісно. Рада за вас, чесно, – я трохи ніяково знизую плечима. – Але я... сумуватиму за вами.

– Хочете вірте, хочете ні, – відповідає він з легкою усмішкою, – та я думаю, що теж за вами сумуватиму, Ребекко. Звісно, ваш рахунок був чи... не найцікавішим з усіх, які мені випадало обслуговувати.

Він проникливо дивиться на мене, і я відчуваю, як пашить мое обличчя. Навіщо йому треба нагадувати мені про минуле? Головне, що все вже скінчилось. Я тепер інша людина. Адже кожному можна перегортати сторінку і починати життя наново.

– Ваша кар'єра на телебаченні, здається, складається вдало, – говорить Дерек Сміт.

– О так! Це чудово, правда ж? І там добре платять, – значуще додаю я.

– Ваш прибуток, безперечно, збільшився за останні місяці, – каже він, ставлячи свою каву на стіл, і в грудях мені трохи холоде. – Однак...

Я так і знала. Чому завжди має бути якесь «однак»? Чому б йому просто не порадіти за мене?

– Однак... – повторює Дерек Сміт, – ваші витрати також зросли. Істотно. І фактично, ваша заборгованість зараз вища, ніж на піку ваших... ну, скажімо, надлишкових витрат.

Надлишкових? Як в'їдливо.

– Вам дійсно слід докладати більше зусиль, щоб утримуватися в межах кредитного ліміту, – веде він далі. – А ще краще – сплатити борг.

– Я розумію, – кажу неуважно. – Саме так і збираюся вчинити.

Я щойно помітила на іншому боці вулиці дівчину з великою сумкою «Ел-Кей Беннетт». У ній – дві взуттєві коробки.

Якщо їй можна купити дві пари взуття, то чому ж мені не можна? За яким це правилом можна купити лише одну пару за раз? Ну це ж якийсь деспотизм.

– А що там з іншими вашими фінансами? – питає Дерек Сміт. – У вас є, приміром, неоплачені рахунки від магазинів?

– Ні, – відповідаю трохи гордовито. – Я оплатила їх кілька місяців тому.

– І відтоді нічого не витратили?

– Хіба дріб'язок якийсь. Майже нічого.

І взагалі, що таке ті дев'яносто фунтів? Якщо дивитися на речі масштабніше.

– Чому я, власне, про це допитуюся... – мовить Дерек Сміт. – Бо мені здається, що маю вас попередити. В банку тепер невеличка реструктуризація, і мій наступник,

Джон Гейвін, навряд чи ставитиметься до вашого рахунку так само спокійно, як я. Не впевнений, що ви добре усвідомлюєте, наскільки поступливим я був з вами.

– Справді? – перепитую я, не надто дослухаючись.

Ну от, наприклад, якби я почала курити... Я б могла запросто витратити дев'яносто фунтів на цигарки, навіть не замислюючись про це, правда ж?

І взагалі, подумати лишень, скільки грошви я заощадила завдяки тому, що не курю. Запросто можна собі дозволити одну маленьку пару взуття.

– Він дуже вправний менеджер, – просторікує Дерек Сміт. – Але страшенно... суворий. Поступливість – не найяскравіша його риса.

– Еге ж, – неуважно киваю я.

– Я, безперечно, радив би вам негайно ліквідувати вашу заборгованість, – каже він, відпиваючи ковток кави. – А скажіть-но, ви вже щось зробили, щоб забезпечити себе на пенсії?

– Еммм... Я сходила до того незалежного консультанта, якого ви порекомендували.

– А документи заповнили?

Я неохоче зосереджуюся на розмові.

– Ну, я саме обмірковую свої варіанти, – поясню я, прибираючи мудре обличчя фінансового експерта. – Ви ж розумієте, немає нічого гіршого, ніж у поспіху невдало інвестувати гроші. Особливо коли мова йде про щось таке важливе, як пенсія.

– Цілком слушно, – відказує Дерек Сміт. – Утім, не надто довго розмірковуюйте, гаразд? Гроші самі себе не заощадять.

– Розумію! – озиваюсь я, ковтаючи капучино.

О Господи, тепер мені стає трохи ніяково. Може, він має рацію. Може, варто мені вкласти ті дев'яносто фунтів у пенсійний фонд, замість купувати ще одну пару взуття.

Одначе, з іншого боку, ну який зиск у пенсійному фонді від дев'яноста фунтів? Вони ж не зможуть забезпечити моєї старості, правда ж? Ті мізерні дев'яносто фунтів. І взагалі, доки я постарію, весь світ може згинуть від якогось апокаліптичного вибуху або що.

А пара взуття – це щось таке реальне, що можна потримати в руці...

Ой, до біса все! Куплю.

– Містере Сміт, мені треба йти, – відрубую я, поставивши склянку. – Маю дещо... зробити.

Тепер, коли все вже вирішено, я мушу повернутися туди якомога скоріше. Хапаю свою фірмову сумку і кладу на стіл п'ятірку.

– Була рада побачитись. І щастить вам на пенсії.

– Вам також хай щастить, Ребекко, – ласкаво всміхається мені Дерек Сміт, – але пам'ятайте, що я сказав. Джон Гейвін не буде панькатися з вами так, як я. Тож просто... будьте обачні, гаразд?

– Неодмінно! – радісно обіцяю я.

І чимшвидше поспішаю вулицею назад до «Ел-Кей Беннетт», ледь стримуючись, щоб не побігти.

Гаразд, щиро кажучи, можливо, мені й не треба було купувати тієї клементинової пари. Її не зовсім можна назвати доконечною. Але коли я її приміряла, мені спало на думку, що насправді я не порушую своїх нових правил. Річ у тому, що вони мені будуть потрібні.

Зрештою, в якийсь момент мені знадобиться нове взуття, правда ж? Взуття всім потрібне. І, звичайно, набагато розумніше купити зараз щось стильне – те, що мені справді подобається, ніж чекати, доки моя остання пара зітреться остаточно. А потім у жодній крамниці не знайдеш нічого доброго. Це справжня мудрість. Це ніби... застрахуватися від ризиків на взуттєвому ринку.

Я виходжу з «Ел-Кей Беннетт», радісно охопивши дві нові блискучі сумки, огорнута теплим, радісним сяйвом. Я не маю наміру йти додому, тож вирішую зазирнути в «Даруй радість» на другому боці вулиці. Це одна з тих крамниць, де продаються рамки Сьюз, і це вже стало моєю звичкою – зазирати сюди щоразу, як тут проходжу, просто щоб побачити, чи не купує їх хтось.

Я з дзенькотом розчиняю двері й усміхаюся продавчині, що скидає на мене очима. Це така чудова крамниця. Тепла, запашна і сповнена всіляких чудових штук: поличок із хромованого дроту, скляних таць з вирізьбленими візерунками... Я прослизаю повз стенди з записниками у світло-бузкових шкіряних обкладинках, заглядаю вгору – і ось вони! Три пурпурові твідові рамки, зроблені Сьюз! Мене й досі охоплює такий захват, як я їх бачу.

Боже мій! Мене накриває радісне збудження. Там стоїть покупчиня... і тримає одну з рамок. Вона справді її тримає!

Якщо вже говорити зовсім чесно, я ще жодного разу не бачила, щоб хтось купував бодай одну рамку від Сьюз. Тобто я розумію, що їх, либонь, купують, бо вони продаються, але ніколи цього не бачила. Господи, як же круто!

Я тихенько йду вперед, а покупчиня перевертає рамку і хмуриться, побачивши ціну, аж мені в грудях щось здригається.

– Просто прекрасна фоторамка, – кажу я мимохідь. – Дуже незвичайна.

– Так, – згоджується вона... і кладе її на полицю.

«Ні! – розпачливо думаю я. – Ану, візьми назад!»

– У наш час так складно знайти гарну рамку, – проваджу я далі. – Ви так не думаєте? А коли вже знайшли, треба просто... хапати її! Доки хтось інший не

забрав.

– Еге, мабуть, – каже покупчиня, піднімає прес-пап'є і знову хмуриться, побачивши ціну.

А потім узагалі йде кудись. От що я можу вдіяти?

– Ну а я, мабуть, візьму собі, – голосно кажу я, беручи рамку. – Це буде просто чудовий подарунок. Хоч для чоловіка, хоч для жінки... Адже фоторамки потрібні кожному, правда ж?

Та покупчиня, здається, на мене зовсім не зважає. Але то нічого: коли вона побачить, як я купую рамку, може й передумати.

Я поспішаю до каси, і жінка за нею всміхається мені. Гадаю, вона власниця магазину, бо я бачила, як вона екзамєнувала працівників і домовлялася з постачальниками (не те щоб я часто сюди заходила, це просто збіг).

– І знову вітаю вас, – каже вона. – Вам ці рамки справді полюбились, еге ж?

– Так, – голосно відповідаю я. – Ще й за таку дивовижну ціну!

– Але та покупчиня розглядає скляний графин і навіть не слухає.

– Скільки ви їх уже накупили? Штук, мабуть, із... двадцять?

Що? Моя увага повертається до власниці магазину. Що вона таке верзе?

– Чи навіть тридцять?

Я шоковано дивлюся на неї. Вона що, стежить за мною весь час, коли я сюди заходжу? Хіба це не заборонено законом?

– Ціла колекція! – люб'язно додає вона, загортаючи рамку в папір.

Я маю щось сказати, бо інакше вона вирішить, що всі рамки Сьюз купую я, а не клієнтура. Це ж просто смішно. Я вас благаю, три десятки! Я купила лише штуки... чотири. Ну, може, п'ять.

– У мене їх не так уже й багато! – хутко відповідаю. – Мабуть, ви мене плутаєте з... кимось іншим. І взагалі, я не лише по рамку прийшла! – весело сміюся, щоб показати, якою кумедною мені здається сама думка про це. – Мені, правду кажучи, треба ще трохи... оцього.

Я навмання хапаю кілька великих різьблених дерев'яних літер з найближчого кошика і простягаю їй. Вона осміхається й одну за одною розкладає літери на обгортковому папері.

– П... Т... Р... Р...

Продавчиня завмирає, спантеличено розглядаючи літери.

– Ви намагалися скласти слово «Пітер»?

О Боже правий! Хіба речі завжди купують навіщось?

– Емм... так, – відповідаю я. – Це для мого... мого хрещеника. Йому незабаром буде три.

– Як мило! Тоді отак. Додамо І та Е, відкладемо зайву Р...

Жіночка дивиться на мене турботливо, ніби на розумово відсталу. І, як на мене, має цілковиту рацію, бо я не можу скласти з букв слово «Пітер», а це ім'я мого хрещеника.

– З вас... 48 фунтів, – каже вона, і я дістаю гаманець. – Знаєте, коли купите щось на 50 фунтів, отримаєте в подарунок ароматизовану свічку.

– Справді?

Я зацікавлено дивлюся на жінку. Мені не завадила б свічка з приємним запахом. І лише за якихось два фунти...

– Напевне, я щось зможу знайти... – припускаю я, обводячи поглядом магазин.

– Складіть з дерев'яних літер повне ім'я свого хрещеника, – радить мені власниця магазину. – Яке в нього прізвище?

– Гм, Уїлсон, – ляпаю я, не замислюючись.

– Уїлсон, – на мій жах, вона починає порпатися в кошику. – У... Л... Ось О...

– Загалом... – кажу я хутко, – загалом, краще не треба. Бо... бо... його батьки розлучаються, і він може змінити прізвище.

– Справді? – перепитує власниця магазину й зі співчутливим обличчям кидає літери назад до кошика. – Як жахливо. То між ними тепер ворожнеча?

– Так, – відповідаю я і роззираюся по крамниці, шукаючи, чого б мені ще купити. – Страшенно. Його... його мати втекла з садівником.

– Ви серйозно? – власниця магазину витріщається на мене, і я раптом помічаю, що пара поблизу також мене слухає. – Вона втекла з садівником?

– Він був... надзвичайно спокусливий, – вигадую я далі, беру скриньку для прикрас і бачу, що вона коштує 75 фунтів. – Вона не могла стриматися. Чоловік застукав їх разом у сараї для інструментів. Хай там як...

– Господи милосердний! – говорить власниця магазину. – Це здається неймовірним!

– Це щира правда, – долинає з іншого кутка крамниці.

Що?

Я озираюся – жінка, що розглядала рамки Сьюз, іде до мене.

– Ви, здається, говорите про Джейн із Тімом? – каже вона. – Просто жахливий скандал, правда ж? А втім, мені здавалося, що їхнього малого звати Тобі.

Я витріщаюся на неї, не годна вимовити й слова.

– Можливо, Пітер – це його церковне ім'я, – припускає власниця магазину і киває на мене. – Ось його хрещена.

– О, то це ви та хрещена! – вигукує жінка. – Так, чула я про вас.

Це все неправда. Такого не може бути.

– То, може, ви мені скажете, – жінка ступає до мене й довірливо стишує голос. – Чи прийняв Тім пропозицію Мод?

Я оглядаю крамницю. Запала тиша, всі чекають на мою відповідь.

– Так, прийняв, – кажу я обачно. – Прийняв.

– І як, вийшло? – нетерпляче допитується вона.

– Гм... ні. Взагалі, вони з Мод... ну... розсварилися.

– Справді? – жінка підносить руку до рота. – Розсварилися? Чому ж?

– О, ну розумієте... – белькочу я в розпачі. – Те та се... Мити посуд, усе таке... Гм... мабуть, заплачу готівкою, – я лізу в гаманець і кидаю на прилавок 50 фунтів. – Решти не треба.

– Вам свічку з яким ароматом? – питає власниця магазину. – На вибір є ваніль, сандал...

– Не треба нічого, – кажу я, поспішаючи до дверей.

– Стривайте! – відчайдушно кричить жінка. – Що сталося з Айваном?

– Він... емігрував до Австралії, – вигукую я, грюкаючи дверима.

Господи, заледве виплуталася. Мабуть, краще піду додому.

Діставшись рогу нашої вулиці, я спиняюсь і трохи перекладаю свої сумки. Точніше, складаю їх усі в одну фірмову від «Ел-Кей Беннетт» і втрамбовую, щоб не стирчали.

Не те щоб я їх ховала чи щось таке. Просто... мені більше подобається приходити додому лише з однією сумкою в руці.

Я неначе сподіваюся, що мені пощастить прослизнути у свою кімнату непомітно для Сьюз, але, коли відчиняю двері, бачу, як вона сидить на підлозі передпокою, щось пакуючи.

– Привіт! – вітається вона. – Купила взуття?

– Так, – радісно відповідаю я. – Те, що треба. Мій розмір і все таке.

– То погляньмо!

– Я піду... розпакую, – кидаю я ніби мимохідь і прямую до своєї кімнати, намагаючись здаватися спокійною.

Але я розумію, що на мені просто написано, що я винна. Навіть у кроках моїх відчувається провина.

– Бекс, – каже Сьюз раптом. – Що ще лежить у тебе в сумці? Там не лише пара взуття.

– У сумці? – я обертаюся, немов здивувавшись. – А, у цій сумці. Гмм... та так, кілька штукочок... Ну, розумієш, дрібнички всякі...

Я винувато замовкаю, а Сьюз, згорнувши руки на грудях, дивиться на мене якнайсуворіше.

– Показуй!

– Гаразд, послухай, – спішно кажу я. – Я розумію, що ми домовлялися тільки про одну пару. Та, перш ніж розгніватися, просто поглянь, – я дістаю другу сумку «Ел-Кей Беннетт», відкриваю коробку й повільно витягаю клементинову сандалю. – Просто... подивись на це.

– О Боже мій! – видихає Сьюз, розглядаючи її. – Це просто... приголомшливо, – вона бере в мене сандалю й ніжно гладить м'яку шкіру, а потім знову стає суворою. – Але чи потрібні вони тобі?

– Так! – палко відповідаю я. – Принаймні... я запаслася на майбутнє. Ну, знаєш, це ніби... інвестиції.

– Інвестиції?

– Так. А ще це заощадження грошей, бо тепер, коли є вони, мені не доведеться витратитися на взуття наступного року. Зовсім!

– Та невже? – підозріливо перепитує Сьюз. – Зовсім-зовсім?

– Абсолютно! Чесне слово, Сьюз, я житиму лише в цьому взутті. Мені більше нічого не доведеться купувати. Принаймні рік. А то й два роки!

Сьюз мовчить, і я кусаю губи, передчуваючи, що вона зараз накаже повернути їх до магазину. Проте вона все розглядає сандалі й торкається маленького клементинчика.

– Взуй-но їх, – просить вона раптом. – Я подивлюся!

З легким збудженням я витягаю другу сандалю, взуваю їх і... Вони просто бездоганні. Мої бездоганні клементинові черевички, просто як у Попелюшки.

– О, Бекс, – мовить Сьюз.

Можна більше нічого не говорити. Все написано в її подобрілих очах.

Чесне слово, іноді я шкодую, що не можу одружитися зі Сьюз.

Я кілька разів проходжуюся передпокоем туди-сюди, Сьюз захоплено зітхає, потім залазить у велику фірмову сумку «Даруй радість».

– Так... а це що ти купила? – зацікавлено питає вона.

Сиплються дерев'яні літери, і вона починає розкладати їх на килимі.

– П-I-T-E-R. Хто такий Пітер?

– Хтозна, – вагаюсь я, хапаючи сумку з «Даруй радість», доки вона не помітила там своєї рамки (одного разу вона побачила, як я купую її фоторамку в «Красі для всіх», страшенно розлютилась і сказала, що завжди готова зробити для мене рамку, якщо я цього схочу). – Ти знаєш когось на ім'я Пітер?

– Ні, – відповідає Сьюз. – Не пригадую... Але, можна завести кота й назвати його Пітером!

– Так, – збентежено кажу. – Можна... Хай там як, я краще піду збиратися на завтра.

– Ой, ти мені нагадала, – мовить Сьюз, дістаючи якийсь папірець. – Тобі Люк телефонував.

– Справді? – перепитую я, силкуючись приховати радість.

Коли Люк телефонує – то завжди приємна несподіванка, бо, чесно кажучи, він робить це не так уже й часто. Ну, він дзвонить, щоб домовитися про зустріч і все таке, а не просто побазікати. Іноді ще надсилає мені електронні листи, однак вони теж не надто схожі на базікання, а, скоріше... Ну, скажу вам, що вперше, отримавши такого листа, я була дещо шокована (але тепер я, можна сказати, чекаю на них).

– Він сказав, що заїде по тебе на студію завтра о дванадцятій. І «Мерседес» у ремонті, тож поїдете на «Ем-Джі-Еф».

– Справді? – повторюю я. – О, як круто!

– Уявляю, – всміхається мені Сьюз. – Розкішно, правда ж? Ага, він ще просив, щоб ти не набирала багато речей, бо в багажнику обмаль місця.

Я дивлюся на неї, і моя усмішка згасає.

– Що ти сказала?

– Не набирай багато речей, – повторює Сьюз. – Ну, розумієш, не бери забагато – може, одну маленьку сумку чи портплед...

– Я розумію, що таке «небагато речей»! – відповідаю я стривоженим, тремтливим голосом. – Але... я не можу!..

– Звісно, можеш.

– Сьюз, ти бачила, скільки в мене всього? – питаю я, іду до дверей своєї кімнати і рвучко їх розчиняю. – Адже... ти просто подивись.

Сьюз розгублено стежить за моїм поглядом, і ми вдвох утуплюємося в мое ліжко. Велика кислотно-зелена валіза напхом напхана. Поряд з нею височіє ще одна купа одягу. А я ж навіть не бралася до косметики й усього іншого.

– Я так не можу, Сьюз, – скиглю я. – От що мені робити?

– Потелефонувати Люкові й сказати йому? – пропонує Сьюз. – Попросити, щоб він винайняв машину з більшим багажником?

Якусь мить я мовчу. Намагаюсь уявити собі обличчя Люка, коли я скажу, що йому треба винайняти великий автомобіль, щоб скласти мій одяг.

– Річ у тому, – нарешті озиваюсь я, – що я не впевнена, чи зрозуміє він мене правильно...

У двері дзвонять, і Сьюз підводиться.

– Це зі «Швидкої доставки» – по мій пакунок, – пояснює вона. – Слухай, Бекс, усе буде гаразд. Просто... відклади кілька речей.

Вона йде відчинити двері й залишає мене розглядати захаращене ліжко.

Відкласти? Але що саме відкласти? Я ж не напакувала чогось непотрібного. Якщо прибрати випадкові речі, це зруйнує всю мою систему.

Ну ж бо. Мисли нестандартно. Рішення має знайтися.

Може, в мене вийде... крадькома приладнати причіп до машини, доки Люк відвернеться?

Або, може, вдягти всі мої речі, одна на одну, і пояснити, що мені трохи прохолодно...

О, це все безнадійно. Що мені робити?

Я, заглиблена в думки, йду з кімнати до передпокою, де Сьюз передає ретельно спакований згорток чоловікові у формі.

– Дуже добре, – каже він. – Будьте ласкаві, підпишіть отут... Здоровенькі були! – вітається він до мене, і я киваю у відповідь, тупо розглядаючи причеплений до його форми бейдж із написом: «Що завгодно, куди завгодно, до завтрашнього ранку».

– Ось ваша квитанція, – каже чоловік до Сьюз і повертається, щоб іти.

Він уже на порозі, аж тут слова з його бейджа починають доходити до моєї свідомості.

Що завгодно.

Куди завгодно

До завтра...

– Гей, стривайте! – вигукую я, коли двері от-от зачиняться. – Чи не могли б ви затриматися на хвилинку...

ТОВ «Парадигма – книжки для розвитку»

Сого-сквер, 695

Лондон W1 5AS

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна Бекі!

Дякую за Ваше голосове повідомлення. Я дуже рада чути, що робота над книжкою йде добре!

Ви, мабуть, пам'ятаєте: коли ми розмовляли два тижні тому, Ви запевнили мене, що я отримаю перший чорновий рукопис за кілька днів. Я впевнена, що Ви його вже надіслали – схоже, він загубився на пошті. Чи могли б Ви надіслати мені ще один примірник?

Щодо авторської фотокартки, можете вдягти все, що вважаєте за потрібне. Топ від «Агнес Бі» цілком підійде, як і змальовані Вами сережки.

Я з нетерпінням чекаю на рукопис... і дозвольте мені ще раз нагадати, які ми раді й задоволені тим, що Ви пишете для нас.

З найкращими побажаннями

Піппа Брейді

Редактор

«ПАРАДИГМА: ДОПОМОЖЕМО ВАМ ДОПОМОГТИ СОБІ!»

ГОТУЄТЬСЯ ДО ДРУКУ: «Як вижити в джунглях» – поради від генерала Роджера Флінтвуда

Три

Наступного дня за п'ять хвилин до дванадцятої я все ще сиджу під яскравим світлом прожекторів у студії «Ранкової кави», питаючи себе, на скільки це ще може затягтися. Зазвичай моя рубрика з фінансовими порадами закінчується об 11:40, але сьогодні всі так захопилися психопаткою, яка вважає себе за реінкарновану королеву Марію Стюарт, що після її появи все йде з відставанням. Люк ось-ось буде тут, а мені ще треба перевдягтися з цього тісного костюма...

– Бекі? – гукає мене Емма, одна з ведучих «Ранкової кави», що сидить навпроти на синьому дивані. – Схоже, це таки чималенька проблема.

– Так, звісно, – погоджуюсь я, змушуючи себе повернутися думками до реальності, тоді зиркаю на аркуш паперу і співчутливо всміхаюся в камеру. – Отже, підсумуймо: Джуді, ви з вашим чоловіком Біллом успадкували трохи грошей. Ви хочете частину з них інвестувати у фондовий ринок, але він заперечує.

– З ним розмовляти – як горохом об стіну! – лунає обурений голос Джуді. – Він каже, що я все втрачу, а це ж і його гроші. Та коли б єдиним, чого я прагла, справді було все програти, я б просто пішла...

– Так, – чемно перепиняє її Емма. – Що ж, це дійсно складно, Бекі. Два партнери не можуть дійти згоди щодо того, як розпорядитися грошима.

– Я просто його не розумію! – вигукує Джуді. – Це наш єдиний шанс зробити серйозні інвестиції. Така дивовижна нагода! Чому до нього це не доходить?

Вона договорює, і в студії западає напружена тиша. Всі чекають на мою відповідь.

– Джуді... – я задумливо змовкаю. – Можна поставити вам одне питання? У що сьогодні вдягнутий Білл?

– У костюм, – здивовано каже Джуді, – У синій костюм для роботи.

– А краватка? Однотонна чи візерунчаста?

– Однотонна, – миттю відповідає Джуді. – У нього всі краватки однотонні.

– А чи міг би він одягти, скажімо... краватку з мультиплікаційною картинкою?

– Нізащо!

– Зрозуміло, – я зводжу брови вгору. – Джуді, чи правильно буде сказати, що Білл зазвичай не надто авантюрний? Що він не полюбляє ризикувати?

– Ну... так, – відповідає Джуді. – Тепер, коли ви про це заговорили, я розумію, що так і є.

– А! – раптом вигукує Рорі з протилежного боку канапи (Рорі – ще один ведучий «Ранкової кави». Він схожий на бездоганну скульптуру, і йому чудово вдається фліртувати з кінозірками, але в нього не найвищий інтелект у Великій Британії). – Я, здається, второпав, до чого ти ведеш, Бекі.

– Так, дякую Рорі, – озивається Емма, і, поглянувши на мене, закочує очі. – Здається, ми всі розуміємо. Отож, Бекі, ти говориш, що, коли Біллові не подобається ризик, йому не варто зв'язуватися з фондовим ринком?

– Ні, – відповідаю я. – Я зовсім не про це кажу. Білл, мабуть, не усвідомлює, що є безліч ризиків. Так, якщо ви інвестуєте кошти у фондовий ринок, то ризикуєте їх досить швидко втратити. Але, якщо ви просто покладете їх у банк на багато років, тут з'явиться ще більший ризик того, що з часом ці гроші знеціняться через інфляцію.

– Ага, – погоджується Рорі, прибравши тямущого виразу. – Інфляція...

– Цілком можливо, що за двадцять років ця сума стане мізерною – порівняно з тією, яку є ймовірність одержати на фондовому ринку. Отож, якщо Біллові тепер близько тридцяти років і він хоче мати довготермінові інвестиції, хоч це й здається ризикованим, є сила-силенна причин, чому безпечніше обрати збалансований портфель вкладень на фондовому ринку.

– Я зрозуміла, – каже Емма й захоплено дивиться на мене. – Мені ніколи не спало б на думку розглядати це під таким кутом.

– Часто, щоб успішно інвестувати гроші, треба мислити нестандартно, – відповідаю я, скромно всміхаючись.

Боже, я просто обожаю такі моменти, коли знаходжу правильну відповідь і всі нею просто вражені.

– Ми допомогли вам, Джуді? – питає Емма.

– Так, – відповідає Джуді. – Так, допомогли! Я записала цей дзвінок на відео, тож сьогодні покажу його Біллові.

– О, це слушно! – озиваюсь я. – Та спершу перевірте, яка на ньому краватка.

Усі сміються, і я, трохи помовчавши, приєднуюся до них – хоч, правду кажучи, я зовсім не жартувала.

– У нас залишається кілька хвилин на те, щоб швидко відповісти ще на один дзвінок, – говорить Емма. – І нам телефонує Енід з Нортгемптона, яка хоче дізнатися, чи досить у неї грошей, щоб вийти на пенсію. Правильно, Енід?

– Так, правильно, – долинає з телефона голос Енід. – Мій чоловік Тоні нещодавно вийшов на пенсію, а в мене минулого тижня була відпустка... Я просто лишилася з ним удома, готувала їсти й таке інше. І він... ми подумали... а чому б мені теж достроково не піти з роботи? Але я не впевнена, що назбирала досить коштів, отож вирішила вам потелефонувати.

– А яке у вас фінансове забезпечення для пенсії, Енід? – запитує я.

– Я отримуватиму пенсійні виплати, у які вкладала гроші все своє життя, – непевно перелічує Енід, – і ще маю два ощадні рахунки... і недавно я дістала спадщину, що дасть змогу остаточно сплатити іпотечний кредит...

– Що ж! – радісно каже Емма. – Навіть я розумію, що ви чудово забезпечені, Енід. Я сказала б «щасливої вам пенсії»!

– Так, – погоджується Енід. – Я бачу. Отже, в мене немає жодної підстави не йти на пенсію. Точнісінько так і сказав Тоні.

Западає тиша; чути лише, як Енід уривчасто дихає в слухавку, і Емма мигцем зиркає на мене. Я здогадуюся, що продюсер Баррі, либонь, волає їй у навушник, щоб вона заповнювала цю паузу.

– Щастя вам, Енід! – радісно зичить Емма. – Бекі, щодо пенсійних планів...

– Ні... стривайте-но хвилинку, – втручаюсь я, трохи насумрившись. – Енід, у вас немає жодної очевидної фінансової перепони, щоб не йти на пенсію. Але... як щодо найважливішої з-поміж усіх причин? Ви справді хочете кинути працювати?

– Ну, – Енід трохи затинається. – Мені вже за п'ятдесят. Адже треба рухатися кудись, правда? І, як сказав Тоні, в нас з'явиться можливість проводити разом більше часу.

– Вам подобається ваша робота?

Знову западає тиша.

– Так. Авжеж, подобається. В мене гарний колектив. Звичайно, я старша за більшість колег. Але це, здається, нічого не важить, коли ми разом сміємося...

– Що ж, боюся, наш час спливає, – уважно дослухаючись до навушника, підсумовує Емма й усміхається в камеру. – Щастя вам на пенсії, Енід...

– Стривайте! – спішно кажу я. – Енід, будь ласка, залишайтеся на лінії, якщо хочете ще про це поговорити. Добре?

– Так, – каже Енід, помовчавши. – Так, я буду рада.

– А тепер перейдімо до погоди, – каже Рорі, що завжди жвавішає, коли фінансова рубрика добігає кінця. – Але яким буде твоє напутнє слово, Бекі?

– Таким, як завжди, – відповідаю я, всміхаючись у камеру. – Подбайте про ваші гроші...

– ...і ваші гроші подбають про вас! – приєднуються Рорі та Емма.

Всі завмирають на мить, потім розслабляються, і Зельда, помічниця продюсера, виходить на майданчик.

– Добре! – каже вона. – Круто відпрацювали. Бекі, Енід усе ще висить на четвертій лінії. Однак ми можемо позбутися її, якщо хочеш...

– Ні, – здивовано відповідаю я. – Я хочу поговорити з нею. Розумієте, як на мене, вона зовсім не поривається на пенсію!

– Та грець із нею, – каже Зельда, щось позначаючи на своєму планшеті. – Ага, і тебе на рецепції чекає Люк.

– Як, уже? – я зиркаю на годинник. – О Боже... Гарзд, можеш йому сказати, що я скоро?

Чесне слово, я не збиралася так довго висіти на телефоні. Але щойно почала розмову з Енід, усе сплигло на поверхню: як вона боїться тієї пенсії і як її чоловік просто хоче, щоб вона сиділа вдома та готувала для нього. Як вона насправді любить свою роботу і як хотіла піти на комп'ютерні курси, але її чоловік сказав, що то марнотратство... Коли вона договорила, я була страшенно обурена. Я дуже чітко розтовкмачила, що я про це все думаю, повторила кілька разів і саме питала Енід, чи не вважає вона себе феміністкою, аж тут Зельда поплескала мене по плечу – і я раптом згадала, де я є.

Мені знадобилося ще п'ять хвилин, щоб перепросити Енід і пояснити, що я маю йти. Потім вона довго просила вибачення в мене, і ми разів із двадцять повторили «до побачення», «дякую!» та «не варто!»

Я кваплюся до своєї гардеробної і перевдягаюся з «убрання для „Ранкової кави“» в «убрання для поїздки».

Розглядаю себе в дзеркало... і відчуваю задоволення від того, що бачу. На мені – барвиста кофтинка з принтом у стилі Еміліо Пуччі, обрізані потерті джинсові шорти, нові сандалі, сонцезахисні окуляри від «Гуччі» (куплені на розпродажі в «Гарві Ніколз» за півціни!) і мій дорогоцінний світло-блакитний шалик «Денні та Джордж».

Люк просто схиблений на цьому шалику. Коли нас питають, як ми познайомилися, він завжди відповідає: «Наші погляди перетнулися на шалику від „Денні та Джордж“». І це цілковита правда (ну, майже правда). Він позичив грошей, яких мені не вистачало, щоб його купити, і все доводить, що я йому їх не повернула, тож частина шалика належить йому. (І це просто безсоромна брехня. Я відразу ж надіслала їх йому.)

Хай там як, я дуже часто вдягаю той шалик, коли ми йдемо кудись удвох. І коли ми разом залишаємось удома. Власне, розкрию вам невеличку таємницю: іноді ми навіть...

Хоч ні. Не треба вам цього знати. Забудьте, що я взагалі про це згадувала.

Нарешті я мчу на рецепцію, позираю на годинник і – о Боже! – запізнююся на сорок хвилин. Люк сидить там, на м'якому стільці, такий високий і розкішний, у сорочці-поло, що її я купила йому на розпродажі в „Ральф Лорен“.

– Вибач, будь ласка, – кажу я. – Я просто...

– Знаю, – відповідає Люк, згортає свою газету й підводиться. – Ти розмовляла з Енід, – він цілує мене і стискає мою руку. – Я дивився останні кілька дзвінків. Ти молодчина.

– Ти просто не повіриш, який у неї чоловік, – кажу я, коли ми виходимо з дверей і прямуємо на стоянку. – Недарма вона не хоче кидати роботу!

– Уявляю собі!

– Він просто впевнений, що вона потрібна для того, щоб йому легше жилося, – розлючено сіпаю головою я. – Господи, ти ж розумієш, що я ніколи нізащо не сидітиму вдома, готуючи тобі вечерю. Хай мені хоч мільйон років буде.

На мить западає тиша, і я бачу легенький усміх на Люкових губах.

– Тобто... ну, ти розумієш, – мерщій додаю я, – готуючи комусь вечерю.

– Радий це чути, – м'яко каже Люк. – І особливо радий, що ти більше ніколи не намагатимешся мене вразити несподіваним марокканським кускусом.

– Ти ж утямив, про що я, – мовлю я, трохи зашарівшись. – І ти обіцяв більше ніколи про це не згадувати.

Мій славнозвісний марокканський вечір відбувся майже відразу після того, як ми почали зустрічатись. Я справді хотіла довести Люкові, що вмію готувати. Я подивилася програму про марокканську кухню, в якій усе було дуже просто й ефектно. До того ж у „Дебенгемз“ був розпродаж просто розкішного марокканського посуду, тож усе мало бути бездоганим.

Але, о Господи!.. Той клятий розмоклий кускус... Це була найбридкіша штука, яку мені тільки доводилося бачити в житті. Навіть коли я, за порадою Сьюз, спробувала просмажити його з манговим чатні. А він усе розбухав, і його було так багато, миски з ним стояли скрізь...

Хай там що... Грець із ним. Зрештою, ми замовили чудову піцу.

Ми підходимо до Люкового кабріолета в кутку стоянки, і він з писком відчиняє його.

– Ти отримала мое повідомлення? – питає він. – Про багаж?

– Так. Ось він.

Я самовдоволено простягаю йому найменшу валізку в світі, яку купила в крамниці дитячих подарунків у Гільдфорді. Вона біла, полотняна, розмальована червоними серцями і править мені за косметичку.

– І це все? – вражено питає Люк, а я стримую смішок.

Ха! Тепер він знатиме, хто вміє не набирати багато речей.

Я така задоволена собою. У цій валізці лежить лише моя косметика й шампунь, але ж Люкові не конче про це знати, правда?

– Так, усе, – відповідаю я, злегка зводячи брови. – Ти ж сказав не набирати зайвого.

– Авжеж, сказав, – погоджується Люк. – Але щоб так... – він киває на валізу. – Я приголомшений.

Поки він відмикає багажник, я сідаю за кермо і приладнову сидіння, щоб діставати до педалей. Завжди мріяла кермувати кабріолетом!

Багажник із грукотом зачиняється, з'являється Люк і спантеличено дивиться на мене.

– Ти кермуватимеш, чи що?

– Думаю, може, частину шляху, – відповідаю недбало. – Щоб не напружувати тебе. Ти ж розумієш, дуже небезпечно кермувати машиною надто довго.

– А ти точно впораєшся за кермом у цьому взутті?

Він дивиться на мої кlementинові сандалі, і я мушу згодитись, що підбори трохи високі для педалей. Але вголос цього визнавати не збираюся.

– Вони нові? – додає він, уважніше приглядаючись.

Я мало не такаю, аж тут згадую, що, коли ми востаннє бачились, я була в новому взутті. І впередостаннє також. Якась дивна низка випадковостей.

Натомість відповідаю:

– Та ні! Сто років як купила. Правду кажучи... – відкашлююсь я. – Це мое взуття для кермування.

– Взуття для кермування, – глузливо передражнює Люк.

– Так, – підтверджую я і заводжу машину, поки він не встиг більше нічого сказати. Боже, яке крутезне авто! Воно неперевершено реве й немов скрикує, коли я перемикаю передачу.

– Бекі...

– Все чудово! – запевняю я, повагом ідучи автостоянкою на вулицю.

О, це просто зоряна мить. Цікаво, чи бачить мене хтось. Може, Емма або Рорі визирають з вікна. І той хвацький хлопець, що вважає себе таким крутим на своєму байку. Ха! В нього ж немає кабріюлета, правда? Ніби випадково я натискаю на кнопку сигналу і, коли лунає гудок, помічаю щонайменше трьох людей, які озираються, щоб поглянути. Ха! Дивіться на мене! Ха-ха-ха...

– Квіточко моя, – каже Люк. – Ти спричинила затор.

Я дивлюся в дзеркало заднього огляду – за мною повзуть три автомобілі. Досить дивно, я не так уже й повільно іду.

– Спробуй-но прискоритися трохи, – радить Люк. – Хоч миль до десяти на годину, приміром.

– Я так і чиню, – ображено відповідаю я. – Ти ж не думаєш, ніби я зірвуся з місця й помчу зі швидкістю мільйон миль на годину! Чув коли-небудь про обмеження швидкості?

Я наближаюся до виїзду, безжурно всміхаюся черговому біля воріт, що зчудовано витріщається на мене, і вивертаю на дорогу. Блимаю лівим поворотом, востаннє озираюся, видивляючись, чи не з'явився хто зі знайомих і чи не розглядає мене захоплено. Потім, коли машина позад мене починає сигналити, я обережно виїжджаю на тротуар.

– Ну от, – кажу. – Твоя черга.

– Моя черга? – Люк витріщається на мене. – Вже?

– Мені треба подбати про нігті, – пояснюю я. – І взагалі, я ж відчуваю, що ти думаєш, ніби я не вмію кермувати. Я не хочу, щоб ти кривився на мене аж до самого Сомерсету.

– Та не думаю я, що ти не вмієш кермувати, – заперечує Люк, стримуючи сміх. – Коли я таке казав?

– Тобі й казати нічого не треба, я й так бачу. В тебе просто на лобі написано: „Бекі Блумвуд не вміє кермувати“.

– Ну, тут ти помиляєшся, – мовить Люк. – Узагалі, там написано „Бекі Блумвуд не може кермувати машиною у своїх нових оранжевих босоніжках, бо підбори занадто високі й тонкі“.

Він підіймає брови, і я відчуваю, що злегка зашарілася.

– Це мое взуття для кермування, – бурмочу я, перелазячи на пасажирське сидіння. – І воно в мене вже давно.

Я лізу в сумочку по пилочку для нігтів, а Люк сідає за кермо, нахиляється й цілує мене.

– Хай там як, дякую, що трохи звільнила мене від клопоту, – каже він. – Упевнений, це зменшить ризик перевтоми на дорозі.

– Ну й чудово! – вигукую я, беручись до нігтів. – Тобі треба берегти силу для довгих прогулянок сільськими дорогами, які чекають на нас завтра.

Западає тиша, і за мить я підводжу очі.

– Так, – каже Люк і більше не всміхається. – Бекі... мені треба з тобою поговорити про завтра, – він замовкає, і я дивлюся на нього, відчуваючи, що й моя усмішка вже не така широка.

– Що сталося? – питаю я, стримуючи хвилювання.

Залягає мовчанка, потім Люк глибоко зітхає.

– Тут таке... З'явилася можливість для бізнесу, з якої я дуже хотів би... скористатися. Приїхав дехто з Америки, з ким мені треба переговорити. Терміново.

– Ой, – кажу я невпевнено. – Ну гаразд. Якщо ти телефоном...

– Не телефоном, – дивиться він мені в очі. – Я призначив на завтра зустріч.

– На завтра? – повторюю я і коротко гигаю. – Однак ти не можеш улаштувати зустріч. Ми ж будемо в готелі.

– Як і ті, з ким мені треба поговорити, – каже Люк. – Я їх туди запросив.

Я приголомшено дивлюся на нього.

– Ти запросив своїх бізнесменів у нашу відпустку?

– Тільки на зустріч, – пояснює Люк. – Решту часу ми будемо тільки вдвох.

– І довго триватиме ця зустріч? – вигукую я. – Можеш не відповідати! Увесь день.

Я просто повірити не можу. Після того, як я стільки чекала, раділа, складала речі...

– Бекі, усе не так вже й погано...

– Ти обіцяв знайти вільний час! Говорив, що ми чудово, романтично відпочинемо разом.

– Ми чудово, романтично відпочинемо разом.

– З усіма твоїми друзями-бізнесменами? З усіма твоїми жахливими партнерами? Налагоджуючи ділові стосунки, як... як схиблені психи?!

– Вони не будуть налагоджувати стосунків з нами, – мовить Люк з усмішкою. – Бекі...

Він тягнеться до моєї руки, але я її відсмикую.

– Чесно кажучи, я взагалі не розумію, навіщо мені туди їхати, якщо це все просто твоя ділова подорож, – випалюю я, почуваячись жалюгідно. – Я могла б з таким самим успіхом залишитися вдома. А проте... – я відчиняю дверцята автомобіля. – Я, мабуть, піду додому просто зараз. Викличу таксі зі студії.

Я грюкаю дверцятами і йду вулицею, підбори клементинових сандалей цокають по гарячому тротуару. Вже майже коло воріт студії я чую Люків голос – такий гучний, що кілька перехожих озираються на нас.

– Бекі! Почекай!

Я зупиняюсь, повільно обертаюся на місці й бачу, як він стоїть у машині, набираючи номер на своєму мобільному телефоні.

– Що ти робиш? – підозріливо питаю я.

– Телефоную своїм жахливим партнерам, – пояснює Люк. – Щоб усе відкласти. Скасувати.

Я згортаю руки на грудях і мржуся на нього.

– Алло! – мовить він. – Кімнату 301, будь ласка. Майкла Елліса. Дякую. Мабуть, мені доведеться летіти на зустріч у Вашингтон, – пояснює він мені байдужим голосом. – Або чекати іншого разу, коли він та його колеги зберуться всі гуртом у Великій Британії. А чекати, либонь, доведеться довгенько, бо в них усіх божевільні графіки. Та, зрештою, це ж лише бізнес. Просто якась угода. Просто можливість, на яку я чекав цілих...

– Ой... припини вже! – відчайдушно мовлю я. – Припини. Влаштовуй свою дурнувату зустріч.

– Ти впевнена? – перепитує Люк, затуляючи слухавку рукою. – Цілком упевнена?

– Звичайно, – відповідаю я, невдоволено стелючи плечима. – Якщо це так важливо...

– Це неймовірно важливо, – каже Люк і зазирає мені в очі, раптом стаючи дуже серйозним. – Повір мені, якби не це, я б так не вчинив.

Я повільно вертаюся назад до машини, і Люк відкладає свій телефон.

– Дякую, Бекі, – каже він, коли я сідаю в авто. – Справді, дякую.

Він лагідно торкається моєї щоки, відтак встромляє ключ і запускає двигун.

Коли ми наближаємося до світлофора, я дивлюся на нього, а потім на телефон, що й досі стирчить з його кишені.

– Ти справді дзвонив своїм партнерам? – питаю я.

– Ти справді збиралася додому? – відповідає він, не обертаючись.

Ось що дійсно дратує у взаєминах з Люком – від нього нічого не приховаєш.

Ми з годину ідемо селами, зупиняємося пообідати в сільському пабі, а потім на нас чекає ще півтори години дороги до Сомерсету. Діставшись-таки „Блеклі-Голлу“, я вже почуваюся новою людиною. Так чудово вирватися з Лондона: враз помічаєш, як дивовижне заміське повітря відсвіжує, сповнює енергією. Виходжу з машини, розминаю м'язи – і, чесне слово, вже чуюся підтягнутою, в тонусі. Мабуть, коли б я щотижня їздила в село, то схудла б кілограмів на три, як не більше.

– Хочеш іще? – питає Люк, підіймаючи майже порожній пакет хрустких кульок у шоколаді „Мальтесер“, які я жувала дорогою. (Я мушу щось їсти в машині, бо інакше мене нудить.) – А як же ці часописи?

Він підіймає глянсовий стос, що лежить біля моїх ніг, і намагається надійніше перехопити, коли той мало не вислизає в нього з рук.

– Я не читатиму тут журналів, – здивовано відповідаю я. – Це ж село!

Чесне слово, Люк що, взагалі нічого не знає про сільське життя?

Доки він дістає сумки з багажника, я підходжу до паркана й умиротворено розглядаю поле, вкрите жовто-коричневими плямами. Знаєте, я відчуваю, що з природи схильна до сільського життя. Ніби я завжди всотувала це в себе, оцей зв'язок із землею-матір'ю – помалу ці почуття сповнювали мене, а я того майже не помічала. Наприклад, якось я купила натуральний вовняний светр із жакардовим візерунком у „Френч Коннекшен“. А нещодавно взагалі захопилася садівництвом! Ну, принаймні придбала в „Піер“ такі гарненькі керамічні вазонки з написами „Васильки“, „Коріандр“ і таке інше. Я неодмінно накуплю ще тих паростків у супермаркеті й заставлю ними все підвіконня (бо коштують вони лише пенсів із п'ятдесят, отож, коли якийсь і пропаде, можна просто купити новий).

– Готова? – питає Люк.

– Цілком! – відповідаю я і нетвердо йду до нього, трохи дратуючись через багнюку навкруги.

Гравій рипить у нас під ногами, ми підходимо до готелю – і, маю визнати, я вражена. Це великий старовинний замиський будинок, з гарними садками, сучасними скульптурами в тих садках і з власним кінотеатром, – так написано у брошурі. Люк тут уже бував. Він каже, що це його улюблений готель. А ще сюди навідується багато хто з зірок! Мадонна, здається... (Чи Мелані Чизголл зі „Спайс Герлз“? Ну, хтось точно був.) Але вони, либонь, намагаються залишатися непоміченими, живуть у якомусь окремому флігелі, а працівники готелю зайвого не патякають.

Утім, коли ми йдемо на рецепцію, я уважно роззираюся – про всяк випадок. Там повно крутьків у модних окулярах та джинсах, і якась білявка, схожа на відому зірку, і ще...

Боже мій! Із захоплення я вклякаю на місці. Це ж він, правда? Це Елтон Джон! Сам Елтон Джон стоїть просто тут, лише за кілька...

Аж тут він озирається і... виявляється непоказним хлопцем у куртці й окулярах. А хай йому!.. І все ж, це був майже Елтон Джон.

Ми підходимо до стійки рецепції, і нам усміхається консьєрж у модному піджаку „Неру“.

– Добридень, містере Брендон, – каже він. – І міс Блумвуд. Ласкаво просимо до „Блеклі-Голлу“!

Він знає, хто ми! Нам навіть не довелося рекомендуватися! Недарма сюди всілякі зірки їздять.

– Я поселив вас у дев'ятому номері, – мовить він, коли Люк починає заповнювати папери. – Вікна виходять на трояндовий садок.

– Чудово, – каже Люк. – Бекі, яку газету ти хочеш отримувати вранці?

– „Файненшел Таймс“, – упевнено відповідаю я.

– Авжеж, – кидає Люк, щось пишучи. – Тож одну „Файненшел Таймс“ і „Дейлі Ворлд“ для мене.

Я підозріливо зиркаю на нього, але його обличчя лишається незворушним.

– Вам уранці подати чай? – питає консьєрж, клацаючи комп'ютером. – Чи каву?

– Каву, будь ласка, – каже Люк. – Нам обом, думаю...

Він запитливо дивиться на мене, і я киваю.

– У вашому номері буде пляшка шампанського за рахунок закладу, – пояснює консьєрж. – Також можете цілу добу замовляти їжу та напої в номер.

Це дійсно топове місце. Тут усіх упізнають на обличчя, дарують шампанське і ніхто досі не прохопився про мій пакунок від „Швидкої доставки“. Звісно, тут усвідомлюють, що це конфіденційне питання. Розуміють, що дівчина не завжди хоче, щоб її хлопець знав про кожен пакунок, привезений для неї, і чекають, доки Люк зникне, перш ніж мене повідомити. Ось воно, клієнтоорієнтоване обслуговування! Ось чому варто зупинитися в хороших готелях.

– Коли вам ще щось буде потрібне, міс Блумвуд, – каже консьєрж, багатозначно дивлячись мені в очі, – будь ласка, не соромтеся звертатися до мене.

Бачите? Приховане інформування і все таке.

– Неодмінно, не хвилюйтеся, – відповідаю я, з розумінням усміхаючись йому. – Лише за мить.

Я показую очима на Люка, а консьєрж дивиться байдуже, неначе й гадки не має, про що це я. Господи, просто неперевершений сервіс!

Нарешті Люк закінчує писати й повертає всі документи. Консьєрж простягає йому великий старомодний ключ від кімнати й викликає носія.

– Не думаю, що нам потрібна допомога, – всміхається Люк, підіймаючи мою маленьку валізу. – Я не надто обтяжений.

– Ти йди, – кажу я йому. – А я хочу... дещо перепитати. Про завтра.

Я всміхаюся Люкові, і він, провагавшись якусь мить, на мое полегшення, рушає до сходів.

Ледве він зникає, я повертаюся до стійки.

– Я заберу зараз, – тихо кажу я консьержеві, що відвернувся й заглядає в якусь шухляду. Він підводить голову і здивовано витріщається на мене.

– Даруйте, про що ви, міс Блумвуд?

– Усе гаразд, – мовлю я ще багатозначніше. – Можете тепер мені віддати. Доки Люка немає.

На обличчі консьержа відбивається тривога.

– Що саме ви...

– Можете віддати мені мій пакунок, – стишую я голос. – І дякую, що не сказали нічого зайвого.

– Ваш... пакунок?

– „Швидка доставка“.

– Яка „Швидка доставка“?

Я дивлюся на нього, і в мене виникає лихе передчуття.

– Пакунок з усім моїм одягом! Той, про який ви нічого не говорили... Той, що...

Я замовкаю, помітивши вираз обличчя консьержа. Він і гадки не має, про що це я балакаю, так? Гаразд. Без паніки. Хтось точно має знати, де він.

– Для мене має бути пакунок, – пояснюю я. – Десь такого розміру... Його мали доставити сьогодні вранці...

Консьєрж хитає головою.

– Вибачте, міс Блумвуд. Для вас немає жодного пакунка.

Раптом я відчуваю глибоке спустошення.

– Але... пакунок має бути. Я надіслала його вчора „Швидкою доставкою“. До „Блеклі-Голлу“.

Консьєрж спохмурнів.

– Шарлотто! – гукає він у якусь службову кімнату. – Чи доставляли посилку для Ребекки Блумвуд?

– Ні, – з’являється Шарлотта. – Коли вона мала прийти?

– Сьогодні вранці, – пояснюю я, намагаючись стримати відчай.

Що завгодно, куди завгодно, до завтрашнього ранку! Адже вона має бути десь тут, правда ж?

– Вибачте, – каже Шарлотта, – але ми нічого не отримували. Це було дуже важливо?

– Ребекко? – долинає голос зі сходів.

Обернувшись, я бачу Люка, що дивиться на мене.

– Щось не так?

О Боже!

– Ні! – радісно запевняю я. – Звісно, ні! Що, в біса, могло піти не так?

Я рвучко відвертаюся від стійки, і доки ні Шарлотта, ні консьєрж не встигли нічого сказати, поспішаю до сходів.

– Усе добре? – питає він, коли я до нього підходжу, і всміхається мені.

– Звісно! – відповідаю я голосом, на кілька тонів вищим, аніж зазвичай. – Усе чудово!

Це просто неможливо. У мене немає одягу.

Я у відпустці з Люком, в крутезному готелі, – і в мене немає одягу. Що мені робити?

Я не можу зізнатися йому в усьому. Я просто не можу зізнатися, що моя валізка – то лише вершечок одягового айсберга. Не можу, після того, як я страшенно цим хизувалася. „Доведеться... імпровізувати, – розпачливо думаю я, коли ми завертаємо і йдемо ще одним розкішним коридором. – Убратися в його одяг, як Енні Голл або... або обірвати фіранки, знайти швацьке приладдя... і швидко навчитися шити...”

– Усе добре? – питає Люк, і я ледь усміхаюсь у відповідь.

„Заспокойся, – твердо наказую я собі. – Просто... заспокойся“. Пакунок неодмінно приїде завтра вранці, тож треба протриматися лише одну ніч. Принаймні косметика моя зі мною...»

– Прийшли, – каже Люк, зупиняється біля дверей і відмикає їх. – Як тобі?

Ого! Доки я оглядаю величезну простору кімнату, моя тривога на якусь мить відступає. Тепер я розумію, чому Люкові так подобається цей готель. Він просто розкішний – точнісінько як його квартира, з безкраім білим ліжком, накритим величезною вафельною ковдрою, з найсучаснішим музичним центром та двома замшевими диванами.

– Ти на ванну поглянь, – припрошує Люк.

Іду за ним і... Я просто приголомшена. Величезна заглиблена ванна-джакузі, оздоблена мозаїкою, а над нею – найбільший душ, який мені тільки доводилося бачити, і ціла поличка найвишуканіших ароматичних олійок.

Може, варто мені просто просидіти всі вихідні у ванні.

– Так, – мовить він, повертаючись до кімнати. – Не знаю, що ти хотіла б зробити... – він підходить до своєї валізи, клацає замком, відмикаючи її, – і я бачу щільні ряди сорочок, випрасуваних його домогосподинею. – Але, думаю, спершу варто розкласти одяг...

– Розкласти одяг! Звісно, – весело погоджуюсь я і йду до своєї маленької валізки, торкаюся застібки, однак не розстібаю її. – Та чи не краще... – раптом випаляю я, ніби це щойно спало мені на думку, – чи не краще нам піти чогось випити? А з речами розберемося потім!

Геніально. Спустимося вниз і добряче накидаємось, а завтра вранці я просто вдаватиму, що хочу спати, і пролежу в ліжку, доки мій одяг не доставлять. Дякувати Богу. Бо мені вже починало...

– Чудова думка, – згоджується Люк. – От тільки перевдягнуся.

Він порпається у валізі, дістає штани і хрумтливу блакитну сорочку.

– Перевдягнешся? – перепитую я, помовчавши. – А там... суворий дрес-код?

– Не те щоб суворий... – відповідає Люк. – Однак не йти ж туди... ну, скажімо, в тому, що тепер на тобі.

Він з усмішкою зиркає на мої подерті джинсові шорти.

– Звісно, ні! – сміюсь я, ніби сама думка видається мені кумедною. – Гаразд. Добре. Тоді я зараз... підберу собі одяг.

Я знову обертаюся до валізки, розстібаю її, відкидаю кришку і розглядаю свою мачулку.

Що мені робити? Люк знімає сорочку. Спокійно бере іншу, блакитну. За хвилину він глипне на мене і питає: ти готова?

Так, мені терміново потрібен рішучий план дій.

– Люку, я передумала, – кажу я, клацнувши кришкою своєї валізи. – Не йдімо в той бар.

Люк здивовано зводить очі, і я всміхаюся йому найспокусливішою усмішкою, на яку лише здатна.

– Залишімось тут, замовмо вечерю в номер і... – я ступаю кілька кроків назустріч йому, послаблюючи зав'язки на своїй кофтинці, – і подивімося, куди покличе нас ця ніч.

Люк позирає на мене, стоячи у своїй напівзастебнутій блакитній сорочці.

– Знімай її, – велю я низьким голосом. – Навіщо вдягатися, коли все, чого ми хочемо – це роздягнути одне одного?

Губи Люка повільно розтягаються в усмішку, очі починають блищати.

– Ти так слушно говориш, – каже він, ідучи до мене, розстібає сорочку, і вона падає на підлогу. – Не розумію, що я собі думав.

«Дякувати Богу! – зринає в моїй голові, коли він простягає руки до моєї кофтинки і лагідно починає розв'язувати її. – Це просто прекрасно. Це саме те, чого я...»

О-о-о-о... Ммммм...

Насправді, це просто збіса знаменито.

Чотири

Наступного ранку о пів на дев'яту я ще не вставала. Зовсім не хочу ворухнитись, анітрішечки. Хочу лежати в цьому чудовому, зручному ліжку, загорнувшись у розкішну білу вафельну ковдру.

– Ти на весь день там залишишся? – питає Люк, усміхаючись до мене.

Я пірнаю в подушки, вдаючи, ніби не чую його. Мені просто не хочеться вставати. Тут так затишно, так тепло, так добре.

До того ж – малесенька дрібничка! – у мене й досі немає одягу.

Я вже тричі потайки телефонувала на рецепцію, щоб спитати про свою «Швидку доставку» (вперше – коли Люк був у душі, вдруге – коли я сама була в душі, з того розкішного телефона у ванній, і ще раз – дуже швидко – коли Люк виходив у коридор, бо я сказала, що почула котяче нявчання).

Пакунка так і не отримали. У мене зовсім немає одягу. Ні одешинки. Анічогісінько.

Досі це було не дуже й важливо, бо я просто валялася в ліжку. Та я вже не можу їсти круасани, і в мене не влізе ще більше кави, і в душ удруге поспіль я не піду, а Люк стоїть напіводягнений.

Господи, нічого не вдієш – мені просто доведеться знову вбиратись у вчорашній одяг. Це справді огидно, але чим я ще можу тут зарадити? Просто вдам, ніби в мене до нього особливі почуття, а можливо, – сподіваюсь! – я встигну в нього вскочити, і Люк цього навіть не завважить. Адже рідко коли хтось помічає, в чому ти...

Стривайте.

Стривайте-но хвилинку. Де мій учорашній одяг? Я точно кинула його просто на підлогу...

– Люку, – питаю я якнайбайдужливіше. – Ти не бачив одягу, в якому я вчора приїхала?

– Так, бачив, – відповідає він, відриваючи очі від своєї валізи. – Я його сьогодні віддав у пральню разом зі своїми речами.

Я витріщаюся на нього, не годна навіть дихати.

Мій єдиний на всім білим світі одяг забрали у пральню?

– Коли... коли його повернуть? – нарешті видушую з себе.

– Завтра вранці, – Люк обертається й дивиться на мене. – Вибач, я мав попередити. Але ж це не проблема, правда? Не думаю, що тобі варто непокоїтися. Вони працюють просто бездоганно.

– Ой, та ні! – запевняю я високим тремтливим голосом. – Ні, й я не турбуюся!

– Ну то гаразд, – каже він з усмішкою.

– Гаразд, – повторюю я і всміхаюсь у відповідь.

О Боже! Що мені робити?

– А, ще в шафі повно вільного місця, – каже Люк, – хочеш, я щось із твого повішу?

Він тягнеться до моєї валізки, і я, не встигнувши опанувати себе, чую власний панічний вереск:

– Ні-і-і-і-і! Все добре, – додаю я, коли він здивовано зиркає на мене. – Там усе... здебільше плетене.

О Боже! О Боже! Тепер він узувається. От що мені робити?

«Ну ж бо, Бекі, – гарячково думаю я. – Одяг. Щось натягти на себе. Байдуже що».

Щось із костюмів Люка? Ні. Він вирішить, що це надто вже дивно. До того ж кожен його костюм коштує близько тисячі фунтів, і я просто не наважуся закотити рукави.

Мій готельний халат? Вдати, ніби халат з вафельними капцями – останній крик моди? Ой, ну не можу ж я скрізь ходити в халаті, наче по спа-салону. Обернуся просто на посміховисько.

Ну ж бо, в готелі має бути одяг. А як щодо... уніформи покоївок! Так, це вже щось! У них десь має бути стійка з цими формами, правда ж? Гарненькі маленькі сукенки з капелюшками до комплекту. Я зможу сказати Люкові, ніби це з останньої колекції «Прада», і зостанеться лише сподіватися, що ніхто не попросить мене прибрати в номері...

– До речі, – каже Люк, шукаючи чогось у своїй валізі, – ти в мене забула оце.

Я здивовано витріщаюся на нього, і він кидає мені щось через усю кімнату. Щось м'яке, з тканини... і, зловивши це щось, я мало не плачу з полегкості. Це одяг! Точніше, одна-єдина завелика на мене футболка від «Кельвін Кляйн». Я ще ніколи в житті так не раділа простій заправній сірій футболці.

– Дякую! – кажу і змушую себе полічити до десяти, перш ніж додати ніби мимохідь: – Загалом, може, її я сьогодні й одягну.

– Одягнеш? – Люк зчудовано дивиться на мене. – Я думав, що це нічна сорочка.

– Так і є! Це нічна сорочка... і вона ж... сукня, – кажу я, натягаючи одягину через голову.

І, дякувати Богові, вона сягає середини стегон. Її за просто можна вважати за сукню. І... ха! У моєї косметичці є еластична чорна стрічка для волосся, з якої може вийти пояс...

– Гарненько вийшло, – каже Люк, насмішкливо спостерігаючи, як я натягаю її на себе. – Хоч трохи коротко...

– Це міні-сукня, – твердо кажу я і повертаюся, щоб поглянути на своє віддзеркалення.

І – о Боже! – таки дуже коротко. Але вже пізно щось із цим робити. Я взуваюсь у клементинові сандалі й відкидаю назад волосся, намагаючись не думати про

чудове вбрання, яке намірялася вдягти сьогодні вранці.

– Отак, – каже Люк, бере мій шалик «Денні та Джордж» і повільно закручує його навколо моєї шиї. – Цей шалик і жодних трусиків. Саме так, як мені подобається.

– Я вдягну трусики! – обурююсь я.

І це правда. Я почекаю, доки Люк піде, а відтак позичу в нього труси-боксері.

– То що там у тебе за угода, – квапливо питаю я, воліючи змінити тему. – Про щось дуже круте?

– Вона... досить масштабна, – мовить Люк, тримаючи дві шовкові краватки. – Яка з них щаслива?

– Червона, – кажу я, трохи подумавши, і спостерігаю, як він швидко та рвучко зав'язує її в себе на шиї. – Ну ж бо, скажи мені. Це велика риба?

Люк осміхається й хитає головою.

– Це «Натуест»? А, знаю, «Ллойд-Банк»!

– Скажімо просто... це щось, чого я дуже-дуже хочу, – зрештою відповідає Люк. – Щось, чого я завжди хотів. От... А ти що збираєшся сьогодні робити? – питає він уже іншим тоном. – З тобою все добре?

Тепер він змінює тему. Гадки не маю, чому він аж таку таємницю робить зі своєї роботи. Тобто... він що, не довіряє мені?

– Ти чула, що басейн сьогодні вранці закритий? – питає він.

– Чула, – кажу я, беручи рум'яна. – Але то пусте. Я запросто знайду, чим розважитися.

Западає тиша, я підводжу очі... і бачу Люка, що з сумнівом розглядає мене.

– Хочеш, я викличу таксі, щоб ти доїхала до крамниць? Тут недалеко до Бату.

– Ні, – обурююсь я. – Не хочу ні на який шопінг!

І це правда. Сьюз, дізнавшись, скільки коштують ці клементинові сандалі, стривожилася, що недосить сувора до мене, тож змусила мене заприсягтися нічого не купувати цими вихідними. Мені довелося перехреститись і поклястися... ну, власне, клементиновими сандалями. І я щосили намагатимуся додержати тієї клятви.

Адже Сьюз має цілковиту рацію. Якщо вона може прожити цілий тиждень, не заходячи до крамниць, то я точно витримаю сорок вісім годин.

– Візьмуся до чудових справ, до яких годиться братися за містом, – відповідаю я, закриваючи рум'яна.

– Наприклад...

– Наприклад, милуватимуся природою... А може, піду на ферму подивитись, як доять корів, або ще щось...

– Уявляю, – його губи здригаються, розтягаючись в усмішку.

– Що? – підозріливо питаю я. – Ти про що?

– Ти просто припрешся на ферму й запитаєш, чи можна тобі подоїти корів, еге ж?

– Я не казала, що я збираюся доїти корів, – відповідаю з гідністю. – Я сказала, що хочу подивитись на корів. І взагалі, я можу й не ходити на ферму, а податися розглядати місцеві цікавинки, – я беру з туалетного столика стосик листівок. – Наприклад... оцю виставку тракторів. Або... монастир святої Вініфред зі знаменитим «Бевінгтонським триптихом».

– Монастир, – повторює Люк, помовчавши.

– Так, монастир! – обурено зиркаю я на нього. – Чому б мені не сходити в монастир? Загалом, я дуже високодуховна особистість.

– Ну звісно ж, високодуховна, люба моя, – каже Люк, дивлячись на мене зі сміхом в очах. – Але, може, варто вдягти ще щось, крім футболки, перш ніж іти туди?..

– Це сукня, – кажу я, натягаючи її на сідниці. – І взагалі, духовність не має нічогісінько спільного з одягом. «Погляньте на польові лілеї, як зростають вони».

Я зиркаю на Люка, задоволена собою.

– Що ж, маеш рацію, – всміхається Люк. – Добре, розважайся, – він цілує мене. – І мені справді шкода, що так вийшло.

– Та пусте, – відповідаю я, злегка штовхаючи його в груди. – Тільки зроби все, щоб твоя загадкова угода була цього варта.

Я чекаю від Люка сміху або принаймні усмішки, але він стримано мені киває, бере свій дипломат і прямує до дверей. Господи, як серйозно він іноді ставиться до справ.

Утім, я дійсно не проти провести ранок сама, бо давно вже таємно мрію поглянути на монастир зсередини. Тобто я знаю, що не ходжу до церкви кожного тижня, але мені здається очевидним, що є якась вища сила над нами, звичайними смертними, тому й читаю завжди свій гороскоп у «Дейлі Ворлд». А ще мені подобаються хорали, які лунають на заняттях з йоги, і всі ті гарненькі свічки та ладан. І Одрі Гепберн в «Історії черниці».

Узагалі, чесно кажучи, якусь частину моєї душі завжди вабила простота монастирського життя. Ніяких турбот, ніяких рішень, ніякої роботи. Лише співи та прогулянки. Весь день. Ну хіба ж не чудово?

Тож, нафарбувавшись і подивившись трохи індійський фільм із Трішею Крішнан, я спускаюся на рецепцію. Ще раз безрезультатно запитую про свій пакунок (чесне слово, я на них до суду подам) і викликаю таксі до монастиря святої Вініфред. Ми ідемо сільськими дорогами, я милуюся прекрасною природою і міркую, що ж за угода може бути в Люка. Що, в біса, за таємниче «щось, чого він завжди хотів»? Новий клієнт? Новий офіс? Може, розширення компанії?

Я морщу обличчя, намагаючись пригадати, чи останнім часом нічого такого до мене не долинали, й аж здригаюся, здумавши, як чула його телефонну розмову кілька тижнів тому. Він говорив про рекламну агенцію, і навіть тоді я здивувалася, чого б це.

Реклама. Може, річ саме в цьому. Можливо, він завжди таємно мріяв бути директором рекламної агенції чи чогось такого.

Господи, так. Це ж очевидно тепер, коли я міркую про це. Ось до чого ця вся угода. Він хоче зав'язати з піаром і почати робити рекламу.

І я можу теж бути в тих рекламах! Авжеж!

Ця думка мене так захоплює, що я мало не ковтаю жувальну гумку. Я можу з'явитися в рекламі! О, це буде так круто. Може, я знімусь у рекламі «Бакарді», де всі катаються на човні та водних лижах, сміються і чудово проводять час. Ну, я розумію, що там зазвичай показують моделей, але ж я запросто могла б потусуватися десь на задньому плані, хіба ні? Або стати за стерном човна. Боже, це ж надзвичайно. Ми полетимо на Барбадос чи ще кудись, а навколо буде спекотно, сонячно і гламурно... і скільки хочеш безплатного «Бакарді». Ми оселимось у якомусь пречудовому готелі... Звісно, мені треба буде купити нове бікіні... а краще два... і нові шльопанці...

– Монастир святої Вініфред, – каже таксист.

Здригнувшись, я повертаюся до реальності. Я не на Барбадосі, так? Я в якійсь довбаній дірі, серед Сомерсету.

Ми зупинилися поблизу будівлі медового кольору, і я зацікавлено дивлюсь у вікно. Отже, це і є монастир. На вигляд нічого особливого – скидається на школу чи великий заміський будинок. Я замислююся, чи варто взагалі завдавати собі клопоту виходити з машини, аж раптом бачу таке, що змушує мене трохи напружитися. Справжня жива черниця. Проходить повз нас, у чорній загортці, в хустині, з якої лише обличчя визирає, і в усьому такому! Справжня черниця, серед свого природного оточення. І поводитьсь цілком натурально. Навіть не глянула на таксі. Я неначе на сафарі!

Я виходжу, плачу' водієві і, йдучи до важких дверей, відчуваю, як у мені збурюється цікавість. Усередину саме ступає літня жінка, що, здається, знає, куди йти, тож я прямую за нею – коридором до каплиці. Коли ми заходимо, я відчуваю, як мене оповиває надзвичайне, побожне, майже ейфорійне почуття. Може, це все той дивовижний аромат у повітрі чи органна музика, але щось мене точно проймає.

– Дякую, сестро, – каже літня жінка до черниці й заглиблюється в каплицю.

А я стою нерухомо, мов зачарована.

«Сестро». Ого.

Сестра Ребекка.

І таке чорне струмливе вбрання, і світле, піднесене, типово чернецьке обличчя.

Сестра Ребекка з монастиря святої...

– Ви, схоже, трохи заблукали, люба моя, – каже черниця позад мене, і я аж підстрибую. – Вам цікаво було б побачити «Бевінгтонський триптих»?

– Ой, – озиваюсь я. – Гмм... Так. Звичайно.

– Це отуди, – показує вона.

І я йду вперед, сподіваючись, що зараз уторопаю, що воно таке, той «Бевінгтонський триптих». Може, статуя яка? Або гобелен?

Та, наблизившись до літньої жінки, я помічаю, як вона розглядає вітражі на всю стіну. І маю визнати: вони просто дивовижні. Тобто... погляньте лишень на цей величезний синій – у центрі. Він пречудовий!

– «Бевінгтонський триптих», – промовляє літня жінка. – Щось подібне годі навіть уявити, правда ж?

– Ого, – видихаю я побожно, дивлячись угору разом з нею. – Це прекрасно.

Це дійсно приголомшливо. Господи, справжній шедевр мистецтва завжди видно, еге ж? Коли натрапляєш на щось дійсно геніальне, воно само впадає в очі. А я ж навіть ніякий не знавець.

– Чудові кольори, – бурмочу я.

– А яка увага до дрібниць, – підхоплює жінка, стискаючи руки. – Просто незрівнянно.

– Незрівнянно, – повторюю я.

Я саме хочу щось сказати про веселку, дуже вдалу, як на мене, коли раптом зауважую, що ми з літньою жінкою розглядаємо не те саме. Вона втупилася в розмальовану дерев'яну штуkenцію, якої я навіть не постерегла.

Я щомога непомітніше переводжу погляд і відчуваю гірке розчарування. Оце «Бевінгтонський триптих»? Але ж він анітрохи не гарненький!

– А оцей вікторіанський мотлох, – раптом суворо додає жінка, – просто злочин! Веселочка! Вас від неї не нудить?

Вона махає рукою на мій великий синій вітраж, і я ковтаю.

– Еге ж, – кажу я. – Це просто шокує, правда? Страшенно... Знаєте, я, мабуть, піду...

Я поспіхом задкую, доки вона нічого більше не встигла сказати. Пробираюся повз лавки, міркуючи, куди податися далі, аж тут подибую маленьку бічну капличку в кутку.

«Духовний прихисток, – написано на табличці. – Тут можна спокійно посидіти, помолитись і глибше пізнати католицьку віру».

Я зазираю до каплички і бачу там стареньку черницю, що сидить на стільці й вишиває. Вона осміхається мені, я нервово всміхаюсь у відповідь і ступаю

всередину.

Сідаю на темну дерев'яну лаву, намагаючись не рипнути. Якусь хвилину я мовчу, бо надто приголомшена. Це просто дивовижно. Неймовірна атмосфера, цілковита тиша, непорушність... Я почуваюся надзвичайно очищеною і просвітленою просто тому, що опинилася тут. І знову трохи сором'язливо всміхаюся до черниці, а вона відкладає своє гаптування й дивиться на мене, ніби чекаючи, що я заговорю.

– Мені дуже подобаються ваші свічки, – кажу я приглушеним, шанобливим голосом. – Вони з «Габітат»?

– Ні, – відповідає черниця, трохи зчудовано. – Навряд.

– А, ну добре.

Я тихесенько позіхаю, бо мене й досі присипляє замиське повітря, і тут помічаю, що в мене надломився ніготь. Тож нечутно розстібаю сумку, виймаю пилочку й беруся його шліфувати. Черниця підводить очі, я засмучено всміхаюся, показуючи на свій ніготь (мовчки, бо не хочу порушувати цієї духовної атмосфери). Коли я закінчую, краєчок нігтя залишається облупленим, тож я беру швидкосохлий лак «Мейбеллін» і хутенько підфарбовую обпиляне.

Весь цей час черниця дивиться на мене з якимось незрозумілим виразом і, щойно я перестаю, питає:

– Люба моя, ви католичка?

– Ну, правду кажучи, ні, – зізнаюсь я.

– Ви про щось хотіли б поговорити?

– Та... не те щоб... – захоплено проводжу я пальцями по лаві, на якій сиджу, і дружньо всміхаюся. – Чудове різьблення, правда ж? У вас всі меблі такі гарні?

– Це ж каплиця, – відповідає вона, знову якимось дивно зиркаючи на мене.

– Ой, я розумію! Але знаєте, тепер багато хто встановлює такі лавки у себе вдома. Загалом, вони в тренді. Я читала в «Гарперс» статтю...

– Дитя мое... – черниця підносить руку, перепиняючи мене. – Дитя мое, це місце духовного відпочинку. Місце тиші.

– Знаю! – зчудовано відповідаю я. – Я по неї сюди й прийшла. По тишу.

– Добре, – каже черниця, і ми знову замовкаємо.

Удалині починає бити дзвін, і я постерігаю, що черниця заходиться щось тихесенько, нечутно бурмотіти. Цікаво, що вона говорить. Це нагадує мені, як, плетучи, моя бабуся шепотіла, який робить візерунок. Можливо, вона заплуталась у гаптуванні.

– Ви дуже добре шиєте, – підбадьорливо мовлю я. – Що це буде?

Вона трохи здригається й відкладає вишивання.

– Люба моя... – озивається вона, глибоко зітхаючи, а тоді тепло всміхається до мене. – Люба моя, у нас дуже знамениті лавандові поля. Ви не хотіли б піти ними помилуватися?

– Ні, мені й тут добре, – радісно всміхаюсь я до неї. – Я дуже рада тут сидіти з вами.

Кутики губ у черниці трохи опускаються.

– А склеп? – питає вона. – Таке вас не цікавить?

– Не надто. Справді, не турбуйтеся. Мені не нудно! Тут просто так чудово. Так... спокійно. Неначе в «Звуках музики».

Вона витріщається на мене, ніби я кажу маячню, і мені спадає на думку, що вона, певно, пробула в монастирі дуже довго і не знає, що таке «Звуки музики».

– Це такий фільм... – берусь я пояснювати, а потім усвідомлюю, що вона може не знати навіть, що таке фільм. – Це ніби рухомі картинки, – обережно кажу я. – Їх показують на екрані. І там була така черниця Марія...

– У нас є крамниця, – палко уриває мене жінка. – Крамниця. Як вам таке?

Крамниця! На мить мене огортає захоплення, і я хочу спитати, що там продають. Аж тут згадую обіцянку, яку дала Сьюз.

– Не можу, – з жалем відповідаю я. – Я заприсяглася своїй співмешканці нічого сьогодні не купувати.

– Співмешканці? – перепитує черниця. – А вона тут до чого?

– Вона просто дуже хвилюється через те, що я забагато витрачаю грошей...

– Ваша співмешканка керує вашим життям?

– Ну, просто недавно я досить серйозно їй у цьому поклялася. Знаєте, це, мабуть, щось на взір обітниці...

– Вона ні про що не дізнається! – запевняє черниця. – Якщо їй цього не розповідати.

Я дивлюся на неї, трохи спантеличено.

– Але ж я жахливо почуватимусь, якщо зламаю обіцянку! Ні, я краще побуду ще тут з вами, коли ви не проти, – я беру маленьку фігурку Марії, що навернулася мені на очі. – Гарненька. Де купили?

Черниця дивиться на мене, очі в неї звужуються.

– Не думайте про це, як про закупки, – озивається нарешті вона. – Вважайте, що офіруєте, – вона нахиляється вперед. – Ви жертвуєте нам гроші, а ми даємо вам якусь дещицю навзамін. Це взагалі можна не вважати за похід у крамницю. Скоріше... за акт милосердя.

З хвилину я мовчу, проймаючись цією думкою. Правду кажучи, я завжди прагну виявляти добродієність – можливо, це саме вдала нагода.

– То... це буде щось подібне до... доброї справи? – перепитую я, щоб остаточно в цьому впевнитися.

– Саме так. Ісус і всі його янголи благословлять вас за це, – черниця міцно бере мене за руку. – Тож ідіть і оберіть собі щось. Ходімо, я покажу вам дорогу...

Коли ми виступаємо з каплички, черниця зачиняє двері й знімає табличку про «духовний прихисток».

– Ви не збираєтесь повертатися? – питаю я.

– Сьогодні вже ні, – відповідає вона, дивно поглядаючи на мене. – Либонь, на сьогодні досить.

Знаєте, не дарма кажуть «роби добро – і буде добре». По обіді я іду до готелю, аж світяться від щастя після всього зробленого добра. Я, либонь, пожертвувала в тому магазині щонайменше 50 фунтів, а може, й більше! Загалом, я не хизуюся перед вами, нічого такого, але я з природи, очевидно, страшенно альтруїстка. Бо почала жертвувати гроші й просто не могла зупинитися! Щоразу, віддаючи ще трохи, я відчувала справжнє піднесення. І хоч це лише випадковість, я, зрештою, отримала за них справді гарні штуки. Багацько лавандового меду, і лавандових ефірних олійок, і лавандовий чай, – я впевнена, що він страшенно смачний, – і лавандову подушечку, з якою краще спиться.

Найдивовижніше те, що я досі недооцінювала лаванду. Я просто вважала її за звичайнісіньку траву, що росте іноді в садках. Але ця молода черниця за столом мала цілковиту рацію: у лаванди такі корисні, життєдайні властивості, що вона має увійти в життя кожної людини. До того ж лаванда від святої Вініфред абсолютно органічна, – як вона пояснила, – тож відчутно перевершує інші сорти, хоч коштує значно менше, ніж у тих численних конкурентів, у яких поштою можна замовляти всякі лавандові штуки. Власне, це саме вона намовила мене купити лавандову подушечку й додала мое ім'я до списку адресатів. Жіночка поведилася вельми настирливо, як на черницю.

Я повертаюся до «Блеклі-Голлу», і таксист пропонує мені пособити дотягти закупки: коробка з лавандовим медом досить важка. Я зупиняюсь на рецепції і даю йому чималенькі чайові, міркуючи, що тепер можна піти й любенько викупатись у ванні з новою лавандовою пінкою... аж раптом вхідні двері відчиняються. В готель заходить білява дівчина з сумочкою «Луї Віттон» і довгими засмаглими ногами.

Я витріщаюся на неї, не вірячи власним очам. Це Алісія Біллінгтон. Або, як я її називаю, ногаста сучка Алісія. Що вона тут робить?

Алісія – одна з головних менеджерів компанії «Брендон Коммюнікейшенз» (це Люкова піар-компанія), і нам ніколи не вдавалося знайти спільної мови. Між нами кажучи, вона трохи підленька, і я таємно бажаю, щоб Люк її звільнив. Кілька місяців тому він її все ж мало не турнув з роботи – якоюсь мірою через мене (я тоді була фінансовою журналісткою і написала таку статтю... ой, це, мабуть, надто довга історія). Кінець кінцем, вона просто дістала суворе попередження і відтоді справді взялася за розум.

Я знаю про це все, бо час від часу теревеню з Люковою помічницею Мел – чудовою дівчиною, яка переповідає мені всі плітки. Вона зовсім недавно говорила, що, схоже, Алісія дійсно змінилася. Не стала кращою, але працює, безперечно, сумлінніше. Задовбує журналістів, доки ті не напишуть про її клієнтів, і часто допізна засиджується в офісі, щось друкуючи на комп'ютері. Днями вона сказала Мел, що їй потрібен для ознайомлення повний перелік усіх клієнтів компанії з контактними особами. Мел похмуро додала, що, на її думку, Алісія хоче підвищення, і, як на мене, вона може мати рацію. Проблема Люка в тому, що його турбує тільки те, наскільки старанно хтось працює і які результати має, а не те, який цей хтось страшенно падлючий. Тож цілком імовірно, вона таки те підвищення здобуде і стане ще нестерпнішою.

Я дивлюсь, як Алісія заходить, і одна частина мене хоче втекти, а друга – з'ясувати, що вона тут забула. Проте я не встигаю нічого вирішити: вона помічає мене і злегка зводить брови. І – о Боже! – раптом я усвідомлюю, який, либонь, вигляд маю в цій пошарпаній сірій футболці, анітрохи, чесно кажучи, не схожий на сукню, зі скуйовдженим волоссям і розпашілим обличчям, тягнучи сумки з лавандовим медом. А вона – в бездоганному білому костюмі.

– Ребекко! – каже Алісія і жартівливо прикриває рота рукою, ніби розгубившись. – Тобі не слід знати, що я тут! Удаймо, що ти мене не бачила.

– Це... це ти про що? – питаю я, намагаючись приховати своє збентеження. – Що ти тут робиш?

– Я просто зазирнула, щоб швиденько познайомитися з новими партнерами, – пояснює Алісія. – Ти ж знаєш, що мої батьки живуть лише за п'ять миль звідси? Тож у цьому є рація.

– Он як, – відповідаю я. – Ні, не знаю.

– Але Люк суворо попередив нас усіх, – провадить далі Алісія. – Нам заборонено тебе турбувати. Зрештою, це ж ваш відпочинок!

Вона говорить це так, що я мимоволі почуваюся маленькою дівчинкою.

– Ой, та мені байдуже, – переконано мовлю я. – Коли відбувається щось таке... таке важливе... Загалом, ми вже обговорювали це з Люком. За сніданком.

Так, я згадала про сніданок, лише щоб вона не забувала, що ми з Люком зустрічаємося. Розумію, це досить дешевий трюк.

Але, розмовляючи з Алісією, я завжди відчуваю, що між нами триває таке собі приховане змагання, тож, коли не показуватиму зубів, вона вважатиме себе за переможницю.

– Справді? – питає Алісія. – Як мило. – Вона злегка звужує очі. – То що ти собі міркуєш про весь цей задум? У тебе ж має бути власна думка.

– Як на мене, це круто, – кажу я, помовчавши. – Дуже круто.

– Ти не проти? – вона поглядом просто пронизує моє обличчя.

– Ну... не те щоб, – стенаю я плечима. – Тобто... це, звісно, мав бути відпочинок, але коли все так важливо...

– Я не про зустріч, – каже сміючись Алісія. – Я про сам замір. Про Нью-Йорк.

Я розтуляю рота, щоб відповісти, і безпорадно стуляю його. Який ще Нью-Йорк?

Немов хижак, що відчув слабкість жертви, вона нахилиється до мене з легенькою зловтішною посмішкою на губах.

– Ти ж знаєш, Ребекко, ти ж не можеш не знати, що Люк збирається переїжджати до Нью-Йорка?

Я не можу поворухнутися, геть шокована. Люк переїжджає до Нью-Йорка. То ось чим він так захоплений! Він переїжджає до Нью-Йорка. Але... але чому він і слова не сказав мені?

Обличчя в мене спалахує, і я відчуваю, як жахливо стискаються груди. Люк переїжджає до Нью-Йорка і навіть не розповів мені нічого.

– Ребекко...

Я підводжу голову і хутенько натягаю усмішку на обличчя. Я не можу дозволити Алісії зрозуміти, що це все для мене новина. Просто не можу.

– Ну звісно, я про це знаю, – хрипко кажу я, відкашлюючись. – Мені відомі всі подробиці. А проте... я ніколи прилюдно не обговорюю справ. Значно краще тримати таке при собі, чи не так?

– Ой, ну звісно ж, – відповідає вона, але з її погляду видно, що я її поки не переконала. – То ти теж туди поїдеш?

Я дивлюся на неї, губи в мене тремтять, я ніяк не втямлю, що їй відповісти, обличчя червоніє все дужче, аж раптом – дякувати Богу! – якийсь голос позад мене говорить:

– Ребекка Блумвуд. Посилка для міс Ребекки Блумвуд.

Я вражено обертаюсь і... просто повірити не можу. Чоловік у формі підходить до стійки, тримаючи мій величезний, напхот напханий пакунок від «Швидкої доставки», який я, щиро кажучи, вже й не сподівалася побачити. Весь мій одяг,

нарешті. Мое ретельно дібране вбрання. Сьогодні ввечері я зможу вдягти все, що захочу!

Але якось... мене це більше не турбує. Я просто хочу кудись податися, побути наодинці й трохи подумати.

– Це я, – кажу, видушуючи з себе усміх. – Я Ребекка Блумвуд.

– О, чудово! – відповідає чоловік. – Як усе просто й легко. Будьте ласкаві підписатись отут...

– Ну, не затримуватиму тебе! – вигукує Алісія, з веселим подивом розглядаючи мій пакунок. – Приємного вам залишку вихідних! Зичу добре відпочити.

– Дякую, – відказую я. – Так і буде.

І, ніби в тумані, йду звідти, міцно притискаючи до себе свій одяг.

«Ендвіч-Банк»

ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ

Фулгем-роуд, 3

Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд

Берні-роуд, 4, кв. 2

Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за лист від 4 вересня, адресований «найкращому Сміті у світі», в якому Ви просите його якнайскоріше підвищити Ваш кредитний ліміт, «доки не з'явився той новий дядько».

Я той новий дядько.

Зараз я вивчаю всі особисті справи клієнтів і неодмінно зв'яжуся з Вами на Ваш запит.

З найкращими побажаннями

Джон Гейвін

Директор кредитного відділу

«ЕНДВІЧ-БАНК» – ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

П'ять

Наступного дня ми повертаємося до Лондона, а Люк так і не сказав нічого ні про свою угоду, ні про Нью-Йорк – ані про що. Я розумію: слід би мені напрямки спитати його. Просто мимохідь кинути «а що це я таке чула про Нью-Йорк, Люку?», почекати й послухати, що він скаже. Але якось... не можу я змусити себе це зробити.

Бо... він – почнімо з того – чітко дав зрозуміти, що не хоче говорити про свою угоду. Коли я згадую про Нью-Йорк, він може вирішити, що я намагалася щось винюхати за його спиною. І ще Алісія могла щось не так зрозуміти або й узагалі все це вигадати. (Вона може, повірте. Коли я була фінансовою журналісткою, вона одного разу послала мене не до тієї кімнати на прес-конференції, і я впевнена: це було навмисно.) Тож, доки я стовідсотково не впевнюся в тому, питати про щось Люка немає рації.

Принаймні саме так я собі весь час повторюю. Утім, либонь, якщо говорити зовсім чесно, справжня причина полягає в тому, що мені нестерпна сама думка, ніби Люк повернеться до мене, погляне ласкавими очима і скаже: «Ребекко, нам було дуже добре разом, але...»

Тож, зрештою, я так нічого й не кажу і знай собі всміхаюсь, хоча в душі почуваюся дедалі напруженішою й жалюгіднішою. Коли ми дістаємося мого будинку, я хочу повернутися до нього й проскімити: «Ти ідеш до Нью-Йорка? Ідеш?»

А натомість цілую його й весело кажу:

– У суботу в тебе все за планом, еге ж?

Виявляється, завтра Люкові треба летіти в Цюрих, у нього там буде багато зустрічей з різними фінансистами. Це, звичайно, дуже важливо, і я чудово розумію. Проте в суботу в мене вдома одружуються Том та Люсі – і це ще важливіше. Він просто має бути там.

– Я буду, – мовить він. – Обіцяю.

Люк стискає мою руку, я виходжу з машини, він каже, що йому треба поспішати. І зникає.

Похнюпившись, я відмикаю двері квартири, і за мить Сьюз виходить зі своєї кімнати, тягнучи по підлозі великий, повний чорний сміттевий пакет.

– Привіт! – озивається вона. – Ти повернулася?

– Так! – намагаюся відповісти веселим голосом. – Повернулася!

Сьюз виходить із дверей, і я чую, як вона волочить чорний пакет сходами вниз і за двері під'їзду, а відтак підіймається назад до нашої квартири.

– То як з'їздили? – ледь видихає вона, зачиняючи за собою двері.

– Непогано, – відповідаю я, йдучи до своєї кімнати. – Вийшло... нічогенько.

– Нічогенько? – очі в Сьюз звужуються, і вона рушає за мною. – Просто нічогенько?

– Було... добре.

– Добре? Бекс, що не так? Хіба ви не відпадно відтяглися?

Я не хотіла нічого розповідати Сьюз, бо мені, зрештою, поки що нічого достеменно не відомо. До того ж я недавно прочитала в журналі, що парам слід намагатися самотійно розв'язувати свої проблеми, не вплутуючи інших. Але, дивлячись на її лагідне, приязне обличчя, я просто не можу стриматись. І чую власний голос:

– Люк переїздить до Нью-Йорка.

– Справді? – перепитує Сьюз, не втямивши головного. – Фантастика! Господи, я обожаю Нью-Йорк. Я їздила туди три роки тому і...

– Сьюз, він переїздить до Нью-Йорка, проте нічого мені не каже.

– Ой, – спантеличилася Сьюз. – Он як...

– І я не хочу порушувати цієї теми, бо взагалі нічого не мушу знати, але я весь час думаю: «Чому він мені нічого не сказав?» Він що, збирається просто... поїхати? – мовлю я знервовано, все вищим голосом. – Я що, просто отримаю листівку з «Емпайр Стейт Білдінг» із підписом «Привіт, я оселився в Нью-Йорку, цілую, Люк»?

– Ні! – відразу ж каже Сьюз. – Звісно, ні! Він так не вчинить.

– Не вчинить?

– Ні. Точно ні, – Сьюз згортає руки на грудях і на якусь мить замислюється, а потім підводить очі. – А ти взагалі впевнена, що він цього не казав? Коли ти засинала, чи замріялася, чи щось таке?

Вона чекально дивиться на мене, і я на хвилю порунаю в думки, питаючи себе, чи може вона мати рацію. Можливо, він розповідав про це в машині, а я просто не слухала. Або вчора ввечері, коли я витріщалася на сумочку від Лулу Гіннесс у тієї дівчини в барі... Та зрештою хитаю головою.

– Ні, я б точно пам'ятала, якби він згадував Нью-Йорк, – жалюгідно опускаюся я на ліжко. – Він просто нічого не говорить, бо збирається мене кинути.

– Та не збирається! – заперечує Сьюз. – Ну чесно, Бекс, чоловіки ніколи нічого не розповідають. Вони просто такі і є, – вона переступає купу компакт-дисків і, схрещуючи ноги, сідає на ліжко поряд зі мною. – Мій брат не розповідав нічого, коли його зловили з наркотиками. Довелося нам про все дізнаватися з газет! А мій батько колись купив цілий острів, але мамі про це не сказав.

– Справді?

– О так! А потім і сам про нього забув. І згадав лише коли – як грім серед неба – отримав листа з запрошенням котити свиню в бочці.

– Що робити?

– Ой, це така прадавня церемоніальна штука, – туманно говорить Сьюз. – Мій тато мусить котити першу свиню, бо йому належить острів. – Очі в неї жвавішають. – Загалом, він завжди розшукує когось, хто зробить це замість нього. Навряд чи ти хотіла б таке вступити цього року? Чи хотіла б? Там треба вдягти такий кумедний капелюшок, а ще вивчити віршик гельською мовою, але він зовсім простенький...

– Сьюз...

– Хоч, мабуть, не варто, – хутко виправляється Сьюз. – Вибач, – вона спирається спиною на мою подушку й задумливо гризе ніготь, а тоді раптом підводить очі. – Стривай-но хвилику. А хто тобі сказав про Нью-Йорк? Якщо не Люк?

– Алісія, – похмуро відповідаю я. – Вона все про це знає.

– Алісія? – Сьюз витріщається на мене. – Ота ногоста сучка Алісія? О, я тебе благаю. Вона, либонь, усе вигадала. Ну чесне слово, Бекс, повірити не можу, що ти її взагалі слухала!

Вона говорить так упевнено, що я відчуваю, як у моєму серці розливається радість. Ну звісно. Так воно і є. Хіба я сама цього не підозрювала? Хіба я не розповідала вам, яка вона, та Алісія?

Єдине «але» – крихітна така дрібничка – я не впевнена, що Сьюз тут абсолютно, на всі сто відсотків неупереджена.

Між Сьюз та Алісією є один давній порахунок: вони разом почали працювати в «Брендон Коммюнікейшенз», але Сьюз звідти турнули через три тижні, а Алісія зробила карколомну кар'єру. Не те щоб Сьюз аж так жадала бути піарницею, та все ж.

– Ну не знаю, – з сумнівом тягну я. – Невже Алісія справді на таке здатна?

– Та, звісно ж, здатна! – переконує Сьюз. – Вона просто намагається тобі дошкулити. Ну ж бо, Бекс, кому ти більше віриш? Алісії чи Люкові?

– Люкові, – відповідаю я, помовчавши. – Звісно, Люкові.

– Ну от!

– Ти маєш рацію, – визнаю я, і мені відразу стає веселіше. – Так, маєш! Мені слід просто довіряти Люкові, еге ж? А не слухати всіляких пліток і теревенів.

– Саме так.

Сьюз дістає стосик конвертів.

– Ось, до речі, твої листи. І повідомлення.

– О-о-о-о, дякую!

Я приймаю той стосик, окрилена надією. Адже ніколи не знаєш, що могло статися, доки тебе не було, правда ж? Ану ж в одному з цих конвертів лист від давно зниклого друга, пропозиція про роботу твоєї мрії чи повідомлення, що ти виграла якусь подорож?!

Утім, звісно, нічого такого там немає. Суцільні старі нудні рахунки, один за одним. Я з огидою перебираю їх усі, а потім кидаю на підлогу весь стос, не розпечатавши жодного листа.

Знаєте, воно завжди так буває. Їдучи кудись, завжди думаєш, що, коли повернешся, на тебе чекатимуть купи захопливих конвертів: бандеролі, телеграми та листи, повні приголомшливих новин. І щоразу розчаровуєшся. Загалом, як на мене, давно варто створити якесь ТОВ «Пошта відпустки», що за помірну плату надсилатиме купу захопливих листів, щоб можна було хоч на щось сподіватися, повертаючись додому.

Я переходжу до своїх телефонних повідомлень. Сюз їх записувала дуже ретельно:

Твоя мама: «Що ти вдягнеш на весілля Тома й Люсі?»

Твоя мама: «Не вдягай фіолетового: зливатиметься з її капелюшком».

Твоя мама: «Люк знає, що це ранковий прийом?»

Твоя мама: «Люк же точно буде, так?»

Девід Барроу: «Будь ласка, передзвоніть».

Твоя мама...

Стривайте-но. Девід Барроу. Хто це такий?

– Гей, Сьюз! – гукаю я. – Девід Барроу не пояснював, хто він?

– Ні, – відповідає Сьюз, з'являючись у вітальні. – Лише попросив, щоб ти йому потелефонувала.

– Ну добре, – я знову розглядаю повідомлення. – А як він говорив?

Сьюз морщить носа.

– Ну, так, знаеш... Досить упевнено. Досить... поставлено.

Заінтригована, я набираю номер. Девід Барроу. Здається, я про нього колись чула. Може, він кінопродюсер чи хтось такий!

– Девід Барроу, – лунає його голос, і Сьюз має рацію: говорить він справді впевнено.

– Добридень! – вітаюсь я. – Це Ребекка Блумвуд. Мені переказали, щоб я вам зателефонувала.

– А, так, міс Блумвуд. Я менеджер з обслуговування поважних клієнтів «Ла Роза».

– О, – я збентежено морщу обличчя. – «Ла Роза»? Що це, в біса, таке?..

А, точно. Той модний бутик у Гемпстеді. Але я там була лише раз, сто років тому. То навіщо ж він мені телефонує?

– Передовсім хочу сказати, яка це честь – мати серед своїх клієнтів телеведучу такого рівня.

– О! Ну... дякую, – широко всміхаюсь я в телефон. – Мені теж це приємно.

Просто чудово. Тепер точно зрозуміло, навіщо він телефонує. Вони хочуть безплатно подарувати мені якесь вбрання, правда ж? Або, може... Так!.. Вони хочуть, щоб я розробила для них нову колекцію! О Господи, так! Я стану дизайнером. Її називатимуть «колекцією Бекі Блумвуд». Простий, стильний, невибагливий одяг – можливо, одна-дві вечірні сукні...

– Це просто формальний дзвінок, – голос Девіда Барроу вривається в мої думки. – Я лише хочу переконатися, що ви цілком задоволені нашим обслуговуванням, і запитати, чи є у вас інші бажання, з якими ми могли б вам допомогти.

– О... дякую! – відказую я. – Я дуже задоволена, дякую. Ну, я не надто часто у вас буваю, але...

– І ще щоб нагадати про одну дрібничку – ваш неоплачений рахунок від «Ла Роза», – провадить далі Девід Барроу так, ніби я нічого й не говорила. – І попередити: якщо ви протягом сімох днів його не оплатите, нам доведеться вжити відповідних заходів.

Я витріщаюся на телефон, відчуваючи, як згасає моя усмішка. Це ніяка не формальність, еге ж? І він не хоче, щоб я розробила колекцію одягу. Він телефонує через гроші!

Я почуваюся трохи обуреною. Хіба можна, щоб хтось отак дзвонив вам просто додому й вимагав гроші без попередження? Тобто, ну звісно ж, я їм заплачу. І якщо я не надіслала чек тієї самої миті, коли рахунок опинився в моїй поштовій скриньці...

– Минуло вже три місяці, відколи ми надіслали вам перший рахунок, – каже Девід Барроу. – І я змушений вас попередити, що, за нашими правилами, після закінчення тримісячного періоду ми передаємо всі неоплачені рахунки до...

– Так, гаразд, – зверхньо уриваю я. – Мої... бухгалтери саме займаються всіма рахунками. Я з ними поговорю.

– Дуже радий це чути. І, звісно, ми сподіваємось якнайскоріше знову побачити вас у «Ла Роза»!

– Еге ж, – роздратовано кажу я. – Може, й зайду.

Я саме кладу слухавку, коли Сьюз тягне повз двері ще один чорний пакет для сміття.

– Сьюз, що ти робиш? – питаю я, дивлячись на неї.

– Я розмотлошуюся! – пояснює вона. – Це просто чудово. Позбавляюсь усього мотлоху, очищаюся! Тобі треба неодмінно спробувати. Ну, то хто такий Девід Барроу?

– Він нагадував про якийсь дурний неоплачений рахунок, – відповідаю я. – Ну чесне слово! Телефонувати мені просто додому!

– Ой, ти мені нагадала. Стривай-но.

Вона на мить зникає, потім знову з'являється зі стосом конвертів.

– Я знайшла це в себе під ліжком, коли прибирала, а оця купа лежала на моєму туалетному столику... Ти, мабуть, забула їх у моїй кімнаті, – кривиться вона. – І, мабуть, це все рахунки.

– О, дякую, – кажу я, жбурляючи конверти на ліжко.

– Можливо... – вагаючись, мовить, Сьюз, – можливо, варто тобі оплатити кілька з них? Ну, розумієш, один-два.

– Але ж я оплатила! – відповідаю здивовано. – Я їх усі оплатила в червні. Ти що, забула?

– Ні-ні! – заперечує Сьюз. – Ні, звісно, не забула, – вона кусає губи. – Але річ у тому, Бекс...

– У чому?

– Ну... відтоді вже збігло трохи часу, правда? І, можливо, за цей час у тебе з'явилося кілька нових боргів.

– Із червня? – я легенько всміхаюся. – Але ж він щойно минув! Чесне слово, Сьюз, не варто турбуватися. Адже... ну, візьмімо оцей, – я беру випадковий конверт. – Адже... ну, що я останнім часом купувала у «Маркс і Спенсер»? Та нічого!

– А, он воно як, – відітхнувши, говорить Сьюз. – То це просто рахунок на... нуль фунтів, так?

– Ну звісно ж, – запевняю я, розриваючи конверт. – Нуль! Ну, може, там... фунтів десять. Розумієш, якісь випадково куплені трусики...

Я витягаю рахунок і дивлюся на нього. На мить мені відбирає мову.

– Ну, скільки там? – збентежено питає Сьюз.

– Тут... тут якась помилка, – мовлю я, силкуючись запхати аркуш назад у конверт. – Такого не може бути. Я їм напишу...

– Дай-но поглянути! – Сьюз хапає рахунок, і очі в неї лізуть на лоба. – Триста шістдесят п'ять фунтів? Бекс...

– Це, мабуть, помилка, – повторюю я, але вже не таким упевненим голосом.

Раптом згадую шкіряні штани, які я купила на розпродажі біля Мармурової арки. І халат. І ті часи, коли я щодня трощила суші від «Маркс і Спенсер».

З хвилину Сьюз пильно дивиться на мене, обличчя в неї перекошене від тривоги.

– Бекс, як гадаєш – інші рахунки такі самі великі?

Я мовчки беру конверт із «Селфріджес» і розриваю його. Ще не поглянувши на рахунок, пригадую хромовану соківницю, якої я просто не могла не купити... Я нею ще жодного разу навіть не користувалась. І ту сукню з хутряною облямівкою. Цікаво, де вона?

– Скільки там?

– Тут... тут достатньо, – відповідаю я, швидко запихаючи рахунок назад, доки вона не побачила, що там чотириста фунтів.

Я відвертаюся, намагаючись заспокоїтися. Однак бентежусь і трохи гніваюся. Це все неправильно. Річ у тому, що я сплатила всі борги. На всіх картках. То... яка взагалі користь із тих карток, коли вони зараз же починають обростати новими величезними боргами? Чому? Краще відразу ж скласти руки.

– Послухай, будь ласка. Не турбуйся, – мовить Сьюз. – Усе буде гаразд! Я нічого в цьому місяці з тебе не братиму за житло.

– Ні! – вигукую я. – Не роби дурниць. Ти вже й так задосить мені допомогла. Не хочу бути винною тобі. Ліпше вже буду винна тим Марксам зі Спенсерами, – озирнувшись, я бачу її стривожене обличчя. – Сьюз, не хвилюйся! Ці всі дурниці, – я ляскаю рахунок долонею, – запросто можуть почекати ще трохи. А я тим часом збільшу кредитний ліміт абощо. Загалом, я просила про це банк зовсім недавно, тож легко можу попрохати додати трохи ще. От зараз же ім і потелефоную!

– Що, просто цієї миті?

– А чом би й ні?

Я знову знімаю слухавку, беру стару банківську виписку і скоренько набираю номер «Ендвіч-Банку».

– От бачиш, ніякісіньких проблем, – заспокійливо мовлю я. – Треба лише зробити один дзвіночок.

– Ваш виклик переадресовується до головного кол-центру «Ендвіч-банку», – долинає тоненький голосок зі слухавки. – Будь ласка, збережіть номер для подальших звернень: 0800...

– Що там коїться? – питає Сьюз.

– Мене переадресовують до головного кол-центру, – пояснюю я, коли зі слухавки лунають «Чотири сезони». – Там, мабуть, усе роблять швидко та ефективно. А круто, правда ж? Вирішувати всі питання телефоном.

– Вас вітає «Ендвіч-Банк»! – говорить мені у вухо новий жіночий голос. – Будь ласка, введіть номер свого рахунку.

Який у мене номер рахунку? А хай йому! Я й гадки не маю...

А, точно. На банківській виписці.

– Дякуємо! – каже голос, коли я натискаю останні цифри. – Тепер введіть свій особистий ідентифікаційний номер.

Що?

Особистий ідентифікаційний номер? Я навіть не знала, що в мене взагалі є той особистий номер. Чесне слово! Мені ніхто ніколи не казав.

Хоча... Може, в закутках пам'яті щось таке і спливе.

О Боже! Ну, який він може бути? 73-і-щось-там-іще? 37-і-щось-там-іще?

– Будь ласка, введіть свій особистий ідентифікаційний номер, – повторює люб'язний голос.

– Але я не знаю ніякого дурнуватою особистого ідентифікаційного номера! – кажу я. – Швидко, Сьюз, якби ти була мною, який би ти обрала ідентифікаційний номер?

– О-о-ой! – каже Сьюз. – Гммм... Я б обрала... ммм... 1234?

– Будь ласка, введіть свій особистий ідентифікаційний номер, – твердить голос, і, їй-богу, він стає якимось роздратованим.

Господи, оце справжній стрес.

– Спробуй код мого велосипедного замка, – пропонує Сьюз. – 435.

– Сьюз, мені потрібен мій номер. Не твій.

– Ти могла обрати такий самий. Усяке буває!

– Будь ласка, введіть...

– Гаразд! – верещу я і натискаю 435.

– На жаль, – відказує голос. – Цей пароль недійсний.

– Я знала, що він не підійде!

– А міг і підійти, – захищається Сьюз.

– І взагалі, він має бути з чотирьох цифр, – мовлю я, аж раптом у мене щось виринає з пам'яті. – Мені треба було подзвонити й зареєструвати його... я стояла на кухні... і... так! Так! Я саме купила нові туфлі «Карен Міллен» і дивилася на ціну... й оті цифри обрала!

– І скільки вони коштували? – збуджено питає Сьюз.

– Вони коштували... 120, а зі знижкою... 84,99!

– Набирай! 8499!

Я захоплено натискаю кнопки «8499» і просто вухам своїм не вірю, коли той голос промовляє:

– Дякуємо! Ви телефонуєте до «Ендвіч-Банку». «Ендвіч-Банк» – із турботою про вас. Щоб дістати інформацію про заборгованість, натисніть «1», про виплати іпотеки – натисніть «2», про кредитний ліміт та банківські витрати – натисніть «3», про...

– Правильно! Я додзвонилася, – глибоко зітхаю, почуваючись Джеймсом Бондом, який щойно зламав код, прагнучи врятувати всесвіт. – Куди далі – інформація щодо заборгованості? Чи кредитний ліміт і банківські витрати?

– Ліміт і витрати, – впевнено говорить Сьюз.

– Добре.

Я натискаю «3», і за мить лунає радісний ніжний голос.

– Добридень, вас вітає головний кол-центр «Ендвіч-Банку». Я Дона, чим можу допомогти вам, міс Блумвуд?

– Ой, добридень! – спантеличено вітаюсь я. – Ви жива?

– Так! – зі сміхом відповідає Дона. – Я жива. Чи можу я вам допомогти?

– Гм... так. Я телефоную, тому що мені треба підвищити кредитний ліміт. Ну, розумієте, на кілька сотень фунтів або й на більше, якщо це можливо...

– Зрозуміло, – люб'язно каже Дона. – На це є певна причина? Чи просто загальні потреби?

Вона говорить так ласкаво й доброзичливо, що я відчуваю, як починаю заспокоюватись.

– Ну, річ у тому, що мені довелось останнім часом інвестувати певну суму в мою кар'єру, а потім надійшли кілька рахунків і... заскочили мене зненацька.

– Он як, – співчутливо каже Дона.

– Ну, не те щоб у мене якісь проблеми... Це просто тимчасово.

– Тимчасово, – повторює операторка, і я чую, як вона клацає клавішами.

– Правда, може, я й ставилася до своїх боргів абияк. Але головне, що я все сплатила. Я думала, що можна трохи розслабитись!

– Авжеж.

– То ви розумієте? – я широко всміхаюся до Сьюз, що показує мені два великі пальці. Боже, оце вже на щось схоже. Просто потелефонувати, легко й швидко, точнісінько як у рекламі. Ніяких бридких листів, складних питань...

– Чудово розумію, – каже Дона. – Таке з усіма буває, еге ж?

– То мені можна підвищити кредитний ліміт? – радісно перепитую я.

– У мене немає повноважень підвищити ваш кредитний ліміт на суму понад 50 фунтів стерлінгів, – відповідає Дона. – Вам слід звернутися до директора кредитного відділу вашого відділення. Хто це... зараз погляну... Фулгем... містер Джон Гейвін.

Я розчаровано зиркаю на телефон.

– Але я вже писала йому!

– Ну, то, значить, усе гаразд, правда ж? Чи можу я вам ще чимось допомогти?

– Ні, – кажу я. – Ні, навряд. Усе одно, дякую вам.

Я невдоволено кладу слухавку.

– Дурнуватий банк. Дурнуватий кол-центр.

– То вони дадуть тобі грошей? – питає Сьюз.

– Не знаю. Все залежить від того типа, Джона Гейвіна.

Підвівши очі, я бачу стривожене обличчя Сьюз.

– Але я впевнена, що він мені не відмовить, – спішно додаю я. – Йому треба лише ознайомитися з моєю справою. Все буде гаразд!

– Думаю, коли ти якийсь час нічого не витрачатимеш, то запросто все розрулиш, правда ж? – із надією питає подруга. – Адже ти купу грошей заробляєш на телебаченні, хіба ні?

– Так, – кажу я, помовчавши: не хочу пояснювати, що після оплати житла, таксі, обідів у кав'ярнях та одягу для шоу, залишається, власне, не так уже й багато.

– А ще ж твоя книжка...

– Моя книжка?

На мить я втуплююся в Сьюз, нічого не тямлячи. Аж раптом піднесено згадую. Ну звісно ж! Моя книжка про саморозвиток! Я ж саме збиралася щось із нею робити.

Ну слава Богу. Ось і вихід. Усе, що мені треба, – мерщій написати свою книжку, отримати багато-багато грошей, і тоді я сплачу борги на всіх цих картках, а життя знову стане прекрасним. Ха! Не потрібні мені ніякі дурні кредити. Відразу ж і почну. Просто сьогодні ввечері!

Насправді я нетерпляче чекаю, коли ж нарешті візьмуся до своєї книжки. Хочу торкнутися в ній багатьох важливих тем: бідності й багатства, порівняльного релігієзнавства... може, й філософії... Тобто я розумію, що видавці просто замовили звичайну книжку порад, але я не бачу жодної причини, чому б мені не копнути глибше.

Загалом, якщо мені це справді добре вдасться, я могла б читати лекції. Господи, ото б круто було, правда ж? Я б могла стати таким собі гуру, навчала б усіх, як треба жити, подорожувала світом, і публіка б збігалася, щоб подивитися на мене й попросити моєї поради в будь-якому питанні...

– Ну як воно? – питає Сьюз, що з'являється у дверях, обгорнута рушником, і я винувато підстрибую.

Я вже довгенько сиджу за комп'ютером, але ще навіть не ввімкнула його.

– Міркую, – пояснюю я, хутко дотягаюся до задньої панелі комп'ютера і клацаю кнопкою. – Ну, розумієш, зосереджую думку... і вимальовую цілісне полотно з окремих творчих спалахів.

– Овва! – вигукує Сьюз, дивлячись на мене мало не з побожним захватом. – Просто дивовижно. Це складно?

– Та не дуже, – відповідаю я, трохи подумавши. – Загалом, доволі просто.

Комп'ютер вмикається з феєрверком звуків і кольорів, і ми вдвох зачаровано споглядаємо його.

– Ого! – знову захоплюється Сьюз. – Це ти так зробила?

– Ммм... так, – відповідаю я.

І це щирісінька правда. Ну, це ж я його ввімкнула.

– Боже, ти така розумничка, Бекс! – захоплено видихає Сьюз. – І як гадаєш, коли ти закінчиш?

– О, сподіваюся, скоро, – безжурно відповідаю я. – Ну, розумієш, головне – почати.

– То я піду, не буду заважати, – мовить Сьюз. – Я лише хотіла позичити в тебе сукню на вечір.

– Он як, – зацікавлено кажу я. – А куди ти йдеш?

– На вечірку до Венеції, – каже Сьюз. – Хочеш теж піти? Ну ходімо! Всі йдуть!

На мить я спокушаюсь. Я кілька разів бачилася з Венецією і знаю, що вона влаштовує приголомшливі вечірки в будинку своїх батьків у Кенсінгтоні.

– Ні, – нарешті відповідаю я. – Краще залишуся вдома. Мені ж треба працювати.

– Ну от, – обличчя Сьюз на мить оповиває смутком. – Але ж сукню ти мені позичиш, правда?

– Ну звісно, – я на мить морщу обличчя, глибоко замислюючись. – Чому б тобі не вдягти мою нову сукню «Токка» з твоїми червоними туфлями та моїм палантином «Інгліш Ексентрик»?

– Те, що треба! – каже Сьюз і йде до моєї шафи. – Дякую, Бекс. І... можна я прихоплю ще трусики? – додає вона мимохідь. – І ще колготи, а також трохи косметики?

Я повертаюсь у своєму кріслі й пильно до неї придивляюся.

– Сьюз, ти, коли розмотлошувала кімнату, хоч щось залишила?

– Звичайно ж, залишила! – відповідає вона злегка ображено. – Ну, розумієш. Дещо, – вона дивиться мені в очі. – Гаразд, може, я трохи й перестаралася.

– У тебе хоч якась білизна є?

– Ну... ні. Але ти знаєш, я почуваюсь так добре, так позитивно дивлюся на своє життя, що це не має ніякого значення! Це феншуй. Тобі теж варто спробувати.

Я спостерігаю, як Сьюз забирає сукню, білизну й порпається в моїй косметичці. Потім вона виходить з кімнати, а я простягаю руки перед собою, розминаючи пальці. Так. Працювати. Книжка.

Я відкриваю новий файл, пишу «Розділ перший» і... горділиво дивлюся на ці слова. Розділ перший! Це так круто! Я справді почала! Тепер мені слід тільки вигадати приголомшливе, незабутнє перше речення.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://telnovel.com/ru/kinsella_sofi/shopogol-k-na-mangetten

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)